

LUX

LIST UČENIKA I PROFESORA
KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE
S PRAVOM JAVNOSTI U VIROVITICI
GODINA 1. BROJ 1
VELJAČA 2010.

Tema broja **Putovanje Požeškom biskupijom**

**Podimo
molitvenim
koracima**

Impressum

List učenika i profesora Katoličke klasične gimnazije s pravom javnosti u Virovitici šk.god.2009./2010., br.1.

Za izdavača:

Ivica Šoh, dipl.teolog

Izdavač:

Katolička klasična gimnazija s pravom javnosti u Virovitici
Matije Gupca bb tel. i fax. 033/800-755
tel. 033/800-756

Odgovorna urednica:

Sunčana Voronjecki, prof.

Glavna urednica:

Valentina Volf

Novinari:

Vesna Sabo, Valentina Volf, Darko Bušetinčan, Tomislav Bišćan, Mislav Peić, Lea Bakić, Iva Ribić, Ivana Kučan, Elizabeta Matić, Veronika Novoselac, Luka Tripalo, Katarina Risović, Magdalena Medved, Andrea Grdenić, Anamarija Zdjelar, Anja Ferenčević

Grafički urednici:

Tomislav Bišćan, Luka Tripalo, Darko Bušetinčan
Maskotu sunca osmišljavala Ivana Kučan.

Fotografi:

Vesna Sabo, Anamarija Zdjelar, Iva Ribić

Vanjski suradnici:

vlč. Robert Mokri, vjeroučitelj: Mario Voronjecki, gosp. Zdravko Predragović

Lektura:

Sunčana Voronjecki, prof.

Grafička priprema i tisak:

Tiskara Akribija, Virovitica www.akribija.hr

Naklada:

150 komada
List izlazi jednom godišnje

Na naslovnoj stranici fotografija učenika Katoličke klasične gimnazije na Drugom biskupijskom euharistijskom kongresu u Požegi - uz temu broja, fotografirao: prof. Mario Voronjecki (vanjski suradnik)

Likovni uradak na posljednjoj stranici: katedrala sv. Terezije Avilske u Požegi, naslikale: Tanja Oberling i Ivana Kučan

U ovom broju

Impressum, sadržaj, uvodnik	2 - 3 str.
Kronika škole	4 - 5 str.
To smo mi	6 - 13 str.
Tema broja: Putovanje Požeškom biskupijom	14 - 16 str.
Duhovni pastiri	17 - 21 str.
Zbivanja u školi	22 - 24 str.
Humanost na djelu	25 - 27 str.
Projekti	28 - 31 str.
Istražili smo	32 - 37 str.
Kultura	38 - 42 str.
Ljepota pisane riječi	43 - 44 str.
Putovanja	45 - 49 str.
Zabava	50 - 54 str.

DODATCI LISTU:
Podlistak s učeničkim literarnim radovima
Audio CD za slijepe i slabovidne osobe (dizajn audio cd-a Mario Voronjecki)

To smo mi

Putovanje Požeškom biskupijom

Zbivanja u školi

Projekti

Putovanja

Riječ urednice

Nastojali smo po prvi put, a svaki je početak težak, no ujedno i izazovan, uz pomoć pisane riječi i likovnih uradaka iskazati sve nemire, titraje mladenačke duše. Ovim listom želimo pobuditi u svima vama zrnce ushićenja, a u oku izazvati iskričavost sunca. Voljeli bismo da doživite svijet, onako kako ga mlada duša doživljava, pomalo djetinjim očima. Listajući stranice Luxa, zakoračit ćete u njihove kutke srca. Bit ćete negdje između jave i sna, zapljusnuti vedrinom i snagom mladenaštva. Zahvaljujem svima koji su nesebično odvajali svoje vrijeme i tako doprinijeli da naš Lux ugleda svjetlost dana. Vjerujem da ćemo vam uspjati prenijeti malu zraku sunca koja stvara svjetlost našeg bića.

Odgovorna urednica
Sunčana Voronjecki, prof.

Dragi čitatelji!

„Strpljivost duha posjeduje skriveno blago“. Ovom mudrom latinskom izrekom započinjemo jednu novu priču. Ona se zove Lux, a posljedica je želje ostavljanja traga našeg vremena i našeg malog svijeta, naše Gimnazije. Prije svega Lux (lat. svjetlo) je posljedica strpljivosti jer nije lako započeti nešto novo u čemu nemaš još dovoljno iskustva. Pisanje i osmišljavanje ovog lista za nas je bio pravi doživljaj. Pitate se kako je nastao Lux? Upravo ovako: slovo po slovo, riječ po riječ, izvirale su vedre zrake sunca i načinile svjetlo, Lux. Jedna od zraka svjetlosti su učenici, a posebno oni koji čine novinarsku skupinu. Redovito smo se okupljali s profesoricom hrvatskoga jezika, marljivo smo pisali, osmišljavali i bili spremni odvojiti malo svog vremena u samo jednoj želji...da Lux ugleda svjetlost dana.

Sva naša ostvarenja moći ćete doživjeti listajući prvi broj Luxa. Posebnu pozornost posvetili smo Požeškoj biskupiji te smo, pišući o njoj, prisjetili se njezine važnosti budući da je Požeška biskupija utemeljila našu školu. Naravno, pogađate to nam je ujedno i tema broja. Listanje stranica Luxa je kao čitanje priče o našoj školi, njezinim učenicima i profesorima. Na početku, u Kronologiji pročitajte kako je osnovana naša škola koju za sada čine tri razreda. Iako nas je malo, ističemo se svojim aktivnostima i talentima koje pokazujemo. O nekima od njih pišemo u ovom broju. Neki su vođeni pjesničkom riječju i zvucima glazbe, a neke je rad na novinarskoj skupini okupio baš kao prave novinare. Čitajte o našim novinarskim istraživanjima (Viđeni očima naših vršnjaka, Jesu li mediji postali „preopasni“ za mlade, Što jesti i kako se zdravo hraniti, Virovitički list...) i izvanškolskim aktivnostima (Radionica iz latinskog, GLOBE program) te o događanjima u našoj školi za vrijeme Dana kruha, Božića i o susretima s Osnovnom školom Virovitica. Ovo su samo neki od naslova kojima stvaramo priču o maloj školi, još pomalo nepoznatoj. No, sve vrijedno stvoreno je u strpljivosti duha kako kaže mudra izreka. Budite strpljivi u čitanju našeg lista i ne zamjerite na pogreškama, one su samo dio naše iskrenosti i jednostavnosti kojom vam želimo prenijeti dio naših razmišljanja, snova i pogleda na život očima gimnazijalaca. Naše će riječi ostati zapamćene na papiru kao i u mislima vas čitatelja, a u to vjerujemo jer je na svakoj stranici Luxa skriveno blago, naš trud i strpljenje. A sad, pročitajte priču do kraja...

Vaša glavna urednica
Valentina Volf

Upoznajte nas...

Mi smo još mlada škola na virovitičkom području koju je osnovala Požeška biskupija. Škola je službeno otvorena 21. rujna 2007. godine. Na svečanosti je nazočio biskup naše Požeške biskupije, msgr. dr. Antun Škvorčević kojemu pripada osobita zahvala za ostvarenje ideje o Katoličkoj gimnaziji u Virovitici kao i u Požegi.

Crkva je Božje svjedočanstvo na Zemlji i mi kao kršćani trebamo biti glasnici Božje radosne vijesti. Naša je zadaća biti kršćanin svakog dana, na bilo kojem mjestu jer zajedno činimo obitelj, Crkvu i školu. I ne kaže se uzalud da je čovjek biće u trajnom nastajanju te da cijeli svoj život uči kako bi postao što boljim. Odgoj i obrazovanje upravo su počeci oblikovanja čovjeka kako bi postao savjesnom osobom i pravim kršćaninom. Pišemo ove retke kako bismo vam što bolje predložili razlog osnutka naše škole, jedne u nizu katoličkih škola koje mladom čovjeku pružaju upravo ovakav odgoj srca. Naziv naše škole je Katolička

nazočio biskup naše Požeške biskupije, msgr. dr. Antun Škvorčević kojemu pripada osobita zahvala za ostvarenje ideje o Katoličkoj gimnaziji u Virovitici kao i u Požegi. Svojim blagoslovom uvećao je službeno otvaranje naše škole.

Nastava

Da je svaki početak težak, dokazuje i početak rada naše škole. Iako nismo bili u mogućnosti održavati nastavu u vlastitoj zgradi, zahvaljujući velikodušnosti ravnateljice Strukovne škole, gdje Pavice Biondić-Ivanković, nastava se održavala u učionici vjeronauka Strukovne škole, u poslijepodnevnom satima.

Već iduće godine dobili smo prostor bivše vojarnje pa se nastava odvijala u prijedpodnevnim satima. Taj prostor je uređen i prilagođen uvjetima za izvođenje nastave kako bismo se u školi što ugodnije osjećali. Da bi nastava bila što zanimljivija, dostupna su nam i razna nastavna pomagala, posebno za pokuse iz fizike, kemije i biologije. U školi postoji i zbor koji vodi profesor glazbene umjetnosti. Trenutno je u zboru 40-ak učenika od kojih neki sviraju gitaru, flautu i

klavijature te tako čine instrumentalni dio zbora. Od ove školske godine započeli smo i s GLOBE programom. Novina je i okupljanje vrijedne novinarske skupine te početak izrade naše web stranice kako bismo se što bolje predstavili te pokazali svoje aktivnosti, talente i ambicije.

Učenici

Za neke, naša škola je još uvijek nepoznanica pa se često javljaju zablude o tome kako učenici koji pohađaju našu školu moraju biti svećenici i časne sestre. Iako se naša Gimnazija temelji upravo na katoličkim vrijednostima, učenici ne moraju nastaviti školovanje za duhovno zvanje, (ali tko zna, možda netko krene upravo tim putem...) Program i rad Katoličke klasične gimnazije usklađen je s ostalim gimnazijama te učenici po završetku četverogodišnjeg školovanja stječu visoke preduvjete i znanja za uspješan upis na bilo koji fakultet. Trenutno su u školi tri razreda. Prvi razred broji 19 učenika i 6 učenika, drugi 8 učenika i 21 učenika, a treći razred čini 6 učenika i 9 učenika. Ono što karakterizira našu školu su međusobno razvijeni odnosi prijateljstva i pomaganja. Primjerice, kad imamo problema u svladavanju gradiva, dogovorimo se i ostanemo poslije nastave te riješimo probleme s određenim predmetom jer više glava je pametnije od jedne, a i na taj način gradivo se lakše i zabavnije svlada.

Uz glazbu je sve lakše
Fotografirala: Vesna Sabo

Pod odmorima, koji kao i svim ostalim učenicima kratko traju, često pjevamo i sviramo. Na taj nam je način lakše krenuti s nastavom i slušati o povijesti civilizacije, prevoditi latinske i grčke tekstove, pronalaziti matematičke formule i izdržati sve ostale zavrslame koje donosi škola.

Naši uspjesi, putovanja, aktivnosti...

Iako nemamo dugu tradiciju postojanja, postigli smo mnogo. Sudjelovali smo na gotovo svim školskim natjecanjima i osvojili značajna mjesta u hrvatskom i engleskom jeziku, matematici, biologiji, kemiji, geografiji te sportskim natjecanjima. Posjetili smo Biblijsko-arheološki muzej u Cerniku, bili u Saboru, posjetili Zagreb, Varaždin i Mariju Bistricu. U praksu smo uveli i druženje s učenicima iz Katoličke klasične gimnazije Požega. Dani kruha, Božić te ostale priredbe prilika su za druženje i pjevanje.

Slatkiši izmamljuju osmijeh
Fotografirala: Vesna Sabo

Kako bismo se što više duhovno razvijali, ravnatelj škole nam je predložio da se zblizimo s OŠ Virovitica. Na tim susretima, koji su nam osobito dragi, igramo se s djecom, pjevamo te se na taj način obogaćujemo. Ovisno o tome koliko nam školske obveze dopuštaju, posjećujemo i djecu u bolnici na odjelu pedijatrije.

I na kraju, ono najvažnije, zahvaljujemo dragom Bogu na svemu što nam pruža u svakom duhovnom oplemenjivanju pa tako i na našoj školi. Otvoreni su nam putevi do istine o čovjeku i istine o Bogu. Vjerujemo da će nam Katolička klasična gimnazija omogućiti ne samo intelektualni rast, već i rast u vjeri.

Vesna Sabo i Valentina Volf, 3.r.

Riječ ravnatelja

Katolička klasična gimnazija je osnovana temeljem odluke Požeške biskupije. Odluka o osnutku je pravno-formativno donesena 14. ožujka 2007.god. uz odobrenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa RH koje već 25. travnja 2007. izdaje Rješenje. Potom je uslijedio zahtjev osnivača za odobrenjem početka rada Škole te je Ministarstvo odgovorilo imenovanjem povjerenstva koje je 4. lipnja obavilo očevid i utvrdilo da su ispunjeni svi kadrovski, materijalni i prostorni uvjeti. Slijedom navedenog, već spomenuto Ministarstvo 13.lipnja iste godine donosi i konačno Rješenje prema kojemu se odobrava početak rada Katoličke klasične gimnazije u Virovitici. Odobrava se izvođenje nastavnog plana, a osnivač je Požeška biskupija.

Naša biskupija je, dakle, osnovala dvije Katoličke klasične gimnazije na svom području (u Požegi i u Virovitici). Odluke o osnutku donesene su nakon brižljivog i pomnog promišljanja kako što djelotvornije vršiti evanđeosko poslanje usmjereno na brojne potrebe ljudi ovoga kraja. Uočeno je, između ostalog, da se osjeća potreba za snažnijom zauzetošću Crkve na području odgoja i obrazovanja mladih. Katolička klasična gimnazija svojim programima i načelima osigurava kvalitetnu i široku humanističku naobrazbu mladih, a koja u konačnici vodi mladog čovjeka k jasnijem razumijevanju općeljudskih vrijednosti. Kako je Katolička klasična gimnazija nastavnim planom i programom usklađena s ostalim klasičnim gimnazijama, kao i pravnom regulativom RH, učenici po završetku četverogodišnjeg obrazovanja stječu visoke predispozicije za uspješan upis na velik broj fakulteta.

Na temelju navedenog postaje očito da u našoj Katoličkoj klasičnoj gimnaziji želimo osigurati novo znanstveno i duhovno ozračje, kojemu je cilj formiranje sretnog i svjesnog mladog čovjeka; intelektualca katolika. U školama se otvaraju učeničke duše i njihova se srca djelotvorno odgajaju. To prije svega vrijedi za naše katoličke ustanove u kojima mladež može steći ne samo opću uljudbu i odgoj, nego joj se i danomice pruža hrana za razvoj evanđeoskog duha.

Ravnatelj gosp. Ivica Šoh
Fotografirala: Vesna Sabo

Zašto baš Katolička klasična gimnazija?

Kada dođemo na raskrižje puteva i po prvi put dosad trebamo izabrati smjer kojim krenuti, različito se s tim izazovom nosimo. Neki srednju školu odaberu lako i bez puno promišljanja, dok neki pokleknju pod teretom neodlučnosti. Nažalost, našu školu neupućeni smatraju sjemeništem te ju upisuju samo učenici koji isključivo žele postati svećenici i časne sestre. Ovdje smo da tu predrasudu razbijemo i dokažemo kako ime ove škole označuje nešto drugo. Katolička klasična gimnazija s pravom javnosti u Virovitici je novoosnovana gimnazija čije ime govori kako je utemeljena od strane Požeške biskupije uz odobrenje Ministarstva. U njoj uz prirodne i društvene predmete učimo i dva klasična jezika na kojima se temelji europska civilizacija. No, ako netko i čuje Kristov poziv, vjerujemo da će se odazvati. Ne zaboravimo da Gospodin poziva bilo kada i bilo gdje. Ako te odluči pozvati, naći će te gdje god ti bio. Zaključak je jasan. Naša škola nije sjemenište, a učenici koji ju pohađaju ne moraju niti studirati teologiju, već bilo koji fakultet ovisno o svojim interesima i mogućnostima. Mi smo mladi ljudi koji u ovoj školi izgrađujemo svoju osobnost, stječemo znanja i proširujemo svoje vidike. Ovo je naša druga obitelj koju rastužuje mnoštvo besmislenih i neutemeljenih predrasuda. Ovaj tekst je samo topla riječ koja želi zagrijati srca ljudi koji nam ne vjeruju. Ali sada valjda hoće...

Magdalena Medved i Katarina Risić

Viđeni očima naših vršnjaka

Što o nama misle učenici drugih škola?

Budući da smo mala škola i mnogima još velika nepoznanica, zanimalo nas je što o nama i našem djelovanju misle učenici drugih škola. Odgovore na pitanja potražili smo u razgovoru s učenicama Strukovne škole, Industrijsko-obrtničke te Gimnazije Petra Preradovića u Virovitici.

1. Drago nam je što ste se odazvale na naš poziv. Na samom početku molimo vas da se predstavite.

- Ana Josić, učenica drugog razreda opće gimnazije Petra Preradovića.
- Ela Prajz, dolazim iz Virovitice i pohađam prvi razred opće gimnazije Petra Preradovića.
- Zovem se Barbara Špoljar i učenica sam prvog razreda Strukovne škole, ekonomski smjer.
- Ja sam Dajana Abalić. Pohađam prvi razred Industrijsko-obrtničke škole, frizerski smjer.

2. Što mislite o našoj školi?

- O vašoj školi imam visoko mišljenje zbog samog odnosa učenik-profesor.
- Sviđa mi se zato što ste, koliko sam dobila dojam, vrlo ujedineniji te si međusobno pomažete i zajedno družite čega nema u drugim školama.
- Mislim da je vaša škola posebna jer ju pohađaju ambiciozni ljudi koji će nastaviti školovanje.
- Cijenim to što si međusobno pomažete, ali, da budem iskrena, nikada ne bih išla u gimnaziju.

3. Kakvo je vaše mišljenje o molitvi neposredno prije nastave?

- Smatram da je to predivan početak nastave. Iako možda učenici nemaju jednake interese, molitva ih povezuje, a ona također budi mir i time se puno lakše suočiti s testovima i ispitivanjima.
- Moje mišljenje o molitvi neposredno prije nastave je opravdano. Vjerujem da to svim učenicima u školi puno znači.
- Ne treba se moliti samo prije nastave, već u svako doba dana jer nam molitva daje snagu.
- Mislim da je to u redu budući da ste Katolička gimnazija.

4. Kako zamišljate naš nastavni sat?

- Vaš nastavni sat ne zamišljam nešto drugačije nego naš. Jedina razlika je samo malo opuštenija atmosfera kod vas tijekom sata.
- Vaš nastavni sat zamišljam vrlo skladno i maštovito. Imam osjećaj da vas profesori zanimljiv način poučavaju i obrazuju. Mislim da se veoma trude kako bi vas što bolje naučili, a to će vam kasnije sigurno koristiti.

- Zamišljam ga kao i svaki drugi sat. Jedino po čemu se razlikuje jest molitva neposredno prije nastave.
- Kao i svaki sat u drugim školama.

5. Kako si predočavate odnos učenika prema profesoru i profesora prema učeniku?

- Smatram da je međusobno razumijevanje između učenika i profesora najvažnije. Ako toga nema, onda ni jedna škola ne može funkcionirati. Mislim da vi to dobro ostvarujete.
- Smatram da se učenici prema profesorima ponašaju pristojnije i odgovornije, nego u drugim školama, a profesori prema učenicima vrlo pažljivo, susretljivo. Sviđa mi se što imate izvannastavne aktivnosti poput novinarske, zbora, GLOBE programa.
- Mišljenja sam da ni u jednoj školi učenici ne poštuju dovoljno svoje profesore.
- Svi biste se trebali slagati, a učenici cijeniti profesore.

6. I za kraj, želite li nešto poručiti čitateljima?

- Možda ova škola (kao i mnoge druge) nije toliko poznata, ali rad i trud će ju dovesti do toga pa znate što vam je činiti.
- Svi koji ste upisali ovu školu, trebali biste i više nego biti zadovoljni zato što odišete jedinstvenošću i jednostavnošću, a za možda previše učenja ne bunite se jer će vam znanje u daljnjem životu sigurno koristiti.
- Poručujem svima koji imaju dovoljan broj bodova neka upišu ovu školu.
- Smatram da je svaka gimnazija dobra podloga za fakultet pa tko je zainteresiran za daljnji studij, neka upiše gimnaziju.

Lea Bakić i Anamarija Zdjelar

Što o nama reći, mi se tek moramo dokazati...

1. razred Katoličke klasične gimnazije

U 1. razred upisano je 25 učenika koji su svojim ocjenama, trudom i radom izborili 4 godine srednjoškolskog obrazovovanja.

Puni smo pozitivne energije i međusobno si pokušavamo pomoći na različite načine.

Većina učenika u ovu školu je došla s odličnim ocjenama u nastojanju da te ocjene zadrže i omoguće si što lakši upis na fakultet jer svi bismo htjeli u daljnjem životu nešto postići. U početku smo se bojali nepoznatog, ali kako su dani odmicali i strahovi bi nestajali. Nastavni program je zahtjevan, ali uz mnogo rada i truda itekako je moguće ostvariti dobre rezultate. Naravno ako više radiš, i rezultati će biti bolji.

Još se nismo svi potpuno prilagodili radu u gimnaziji, ali trudimo se.

U osnovnoj smo manje morali sjediti za knjigom, iz nekih predmeta smo se uspjeli „prošvercati“ oslanjajući se na svoje talente. Naravno, i onda

smo morali učiti, ali u manjoj mjeri, a sad trebamo spojiti talente s radom u velikoj količini jer ta formula već dokazano djeluje. Super smo „klapa“ i želimo se pokazati u što boljem svjetlu jer znamo da je početak važan. Iako smo došli iz različitih škola, odmah smo se sprijateljili. Ako naš prijatelj teže svladava gradivo iz nekog predmeta, u pomoć će mu odmah priskočiti učenik kojemu je to gradivo jasnije.

Tek smo prvi razred, trebat ćemo pregaziti još dosta trnja pred sobom da bismo došli do mirisnih ruža. No, kako smo krenuli, nadam se da ćemo i uspjeti. Želja nam je da na tom putu nitko od nas ne posrne kako bismo zajedno došli do kraja naše staze i tako ostvarili svoj cilj.

Tin Resler

Razred potpuno različitih, a opet sličnih...

2. razred Katoličke klasične gimnazije

Od glazbenika, sportaša, zaljubljenih duša, pjesnika, slikara, matematičara i fizičara, zabavljača i šaljivaca, ali i svih ostalih bez kojih razred nikada ne bi bio ovakav.

Poručili su nam da bismo se trebali predstaviti i o sebi napisati nešto pametno. Nemojte nam uzeti za zlo ako to ne učinimo baš najbolje. Što reći o nama?

Mi smo 2.a Katoličke klasične gimnazije u Virovitici. Našu zajednicu, obitelj čini 28 članova. Profesor kemije i biologije, Romano Kasapović dobio je zadatak biti razrednik na prvi pogled sasvim obična razreda. Ako prolazite školskim hodnikom, sigurno ćete proći pored vrata iza kojih se čuje žamor i galama, ali koja skrivaju različita lica, različite snove i želje. Kažu kako je život zbirka trenutaka, uspomena, sjećanja... svačiji život posebna je zbirka. No, postoje likovi što zbirke povežu čarobnom niti-pričom. I naše zbirke povezuje priča. Priča koja je počela 1. rujna 2008. kada smo uplašeni zajedno krenuli na veliko putovanje. Putovanje na kojem doživljavamo razne prepreke, ali i iznenađenja. Iz dana u dan nastojimo pisati nove stranice bez straha da će se napisane zaboraviti. Listajući list po list, stranice ponekad otkrivaju suze, ponekad smijeh. Nekada pak skrivaju nemir i dječju nesigurnost, a otvaraju umorne oči i ulijevaju nadu... Postoje dani kada sve teče mirno, poput rijeke, kada sati traju prekratko, kada s osmijehom pozdravljamo dan, a opet nekada plavo nebo znaju prekriti crni oblaci te donijeti kišu. Nije teško ići dalje usprkos oluji i mrklom mraku ako pored tebe postoje ljudi koji će ti bez straha pružiti ruku da ponovno ustaneš. U našim srcima velikim slovom pisana je Ljubav. Kao ona što u najtežim trenucima daje novu snagu kako bismo nastavili učiti živjeti. I upravo zbog velike ljubavi nije nam teško vidjeti svijet u zrnju pijeska i nebo u divljem cvatu, zadržati beskonačnost na dlanu ruke i vječnost u jednom satu... 2.a razred potpuno različitih, a opet sličnih. Kao slagalica, svatko od nas u ruci drži svoj komadić te ima svoje mjesto. Od glazbenika, sportaša, zaljubljenih duša, pjesnika, slikara, matematičara i fizičara, zabavljača i šaljivaca, ali i svih ostalih bez kojih razred nikada ne bi bio ovakav. Uvijek spremni pomoći i uvijek u blizini ako nekome nešto zatreba. Kada se pjeva, pjevamo. Kada nas trebaju bližnji, tu smo. Kada je potrebno slušati, slušamo. Iako se katkad znamo i izgubiti.

Stoga, molitvom svakog dana zahvaljujemo dobrom Bogu što je dopustio da se naši putovi sastanu i isprepletu te Ga molimo neka bude uz nas i ako je moguće da vrijeme prijateljstva traje što dulje. Za sada najbrojniji razred u školi uvijek će se s osmijehom na licu sjećati svih Njegovih divnih djela ljubavi. I naša će srca uvijek čuvati tajne, sanjati, željeti i nastaviti tkati priču naših uspomena. Budite blagoslovljeni!

Veronika Novoselac

2.a na okupu
Fotografirala: A. Zdjelar

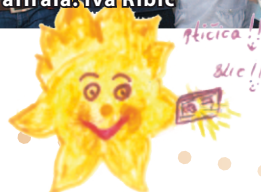
Tko je spretniji?
Fotografirala: Iva Ribić

Radost putovanja
Fotografirala: Iva Ribić

Vesele djevojke
Fotografirala: Iva Ribić

Malo nas je, al' nas ima

3. razred Katoličke klasične gimnazije

Dakle, mi smo prva generacija naše škole. U razredu nas je 15 i brojčano smo najmanji razred. Ono što nas karakterizira je povezanost i zajedništvo. Međusobno si pomažemo u rješavanju školskih i osobnih problema. Ponekad, zajedno vježbamo matematičke zadatke. Od 1. razreda naš se broj nije smanjio. Sudjelujemo u humanitarnim akcijama, aktivni smo u župama i u školi, dakako. Inače smo dosta različiti, dolazimo iz raznih krajeva naše županije. Ponekad smo preglasni na satu. Odmore provodimo u pjesmi, ponavljanju gradiva i dočekivanju profesora na hodnicima. Jako smo zabavni, šarmantni i pametni.

Tko je prva generacija naše škole,
3.a razred koji svi vole.

Našu Ninu lijep glas krasi,
Glas koji se nikad ne gasi.

Našeg Matu krasi visok stas,
I veoma krasan bas.

Tomo Basileus učenik je pravi,
I nikad mu šala nije po strani.

Našu Tinu teško je zadovoljiti,
Ali zato voli dane na jahanju
provoditi.

Naša Valentina prava je umjetnica,
Kojoj nije problem nijedna
zadacnica.

Učenici Thei hrvatski jezik leži,
Od čitanki i lektira ona ne bježi.

Naša Danijela šaljivica prava,
Njoj u razredu nema ravna.

Darko je nogometaš prve klase,
Kojem ljutnju rijetko gase.

Drago je dečko skroman jako,
Iz njega riječi ne izlaze lako.

Nadimak Vesela od prvog dana
nosi,
Na rukometnim utakmicama
protivnike kosi.

Stjepan ujedinjuje šalu i učenje,
Koje njemu nije mučenje.

Naša Nana prijateljica je baš
svima,
I pomaže u učenju kada ono klima.

Davidus ima zarazan smijeh,
Koji je svima nama dobar lijek.

Klaudia predsjedničku klupu grije,
A to ne krije jer se stalno smije.

Vesna je učenica jako marljiva,
Kojoj narav nije varljiva.

Zabavni, šarmantni i pametni
Fotografirala: A. Zdjelar

Sviraj glazbu, ne instrument! (N.N.)

Naši glazbenici

Kao i u svakoj zajednici, tako i u našoj školi postoje učenici koji se bave umjetnošću: od slikanja, preko poezije pa sve do glazbe. Talent, uloženi trud i zajednička ljubav koju svi gajimo prema glazbi uzrokom su mnogih glazbenika naše škole, koje vam s ponosom predstavljamo.

Elizabeta Matić i Luka Tripalo

1. razred	2. razred
Andrea Grdenić klavir	Iva Ribić sintesajzer
Ana Kelemen gitara	Elizabeta Matić bubnjevi, klavir, sintesajzer
Mislav Kovačević gitara	Andrea Špoljarić gitara, bas gitara, berda, bas
Hana Per klarinet	Ivan Zvonimir Prša gitara
Krešimir Tomac gitara	Lucija Bačar klavijature
Luka Tripalo klarinet, usna harmonika	Iva Megi Škrget Rakić gitara
	Lucija Mađerčić flauta, piccolo
	Veronika Novoselac sintesajzer, gitara, orgulje
	Lucija Martinko Hock flauta
	Lea Bakić klavijature
	Ema Patrčević sintesajzer
	Ivan Ivković gitara, bas gitara
	Ivan Risović gitara

3. razred
Darko Bušetinčan gitara
Tomislav Bišćan gitara
Nikolina Šandrć sintesajzer

Spoj ambicioznosti i talenta

Bez muke, nema nauke

Kažu da je glazba zvonka radost.

Ona je svuda oko nas. Mogli bismo reći da nas pokreće njezin ritam i daje nam snagu za mnoge važne i nevažne stvari u životu. Veliko je umijeće razumijeti glazbu. Treba prodrijeti u njezinu nutrinu, a još je veće umijeće baviti se glazbom i okusiti sve njezine čari. Što je to glazba? Što ona zapravo predstavlja? Neka od tih pitanja postavila sam mladim glazbenicima naše škole: Luciji Martinko – Hock, Luki Tripalu i Luciji Mađerčić.

Koji instrument sviraš?

Lucija Martinko- Hock: Sviram flautu.

Lucija Mađerčić: Sviram flautu od trećeg razreda osnovne škole.

Luka: Sviram klarinet osam godina.

Što te potaklo na srednjoškolsko obrazovanje u Glazbenoj školi?

Lucija Martinko- Hock: Oduvijek sam se željela baviti glazbom. Kada sam upisala Katoličku klasičnu gimnaziju, mislila sam da se moj san o pohađanju Srednje glazbene škole neće ostvariti, no Bog je imao drugačije planove.

Lucija Mađerčić: Ne bih znala odgovoriti na ovo pitanje. Mogla bih reći da me je potaknula želja za većim znanjem koje neću dobiti u gimnaziji. Također, tražila sam izazov.

Luka: Potaknula me želja za znanjem koje takvo obrazovanje nudi. Usto, želio sam iskoristiti priliku poboljšanja svoje tehnike sviranja koliko je god to moguće.

Sviraš li još koji instrument?

Lucija Martinko- Hock: Da, sviram klavir i gitaru.

Lucija Mađerčić: Osim flaute, sviram klavir i piccolo flautu.

Luka: Osim klarineta, sviram i usnu harmoniku nešto više od godine dana. Zadužen sam i za vođenje tečaja usne harmonike u Virovitici.

Je li ti je naporno pohađati dvije srednje škole?

Lucija Martinko- Hock: Iskreno, ne. Volim glazbu i zbilja mi nije teško raditi ono što volim.

Lucija Mađerčić: Veoma je naporno pohađati dvije škole, a pogotovo je teško uskladiti raspored. Nema vas po cijele dane kod kuće, a o slobodnom vremenu možete samo sanjati. Iako je veoma teško i naporno, pola stvari stvari odradim s veseljem i guštom.

Luka: Pohađati dvije škole najčešće je naporno jer to iziskuje mnogo rada i truda na veoma različitim područjima.

Namjeravaš li se baviti glazbom poslije srednje škole?

Lucija Martinko – Hock: Da, željela bih nastaviti baviti se glazbom, no sve je Božja volja.

Lucija Mađerčić: Naravno da namjeravam, no imam još vremena o tome razmišljati.

Luka: Nakon srednjoškolskog obrazovanja planiram se i dalje baviti glazbom, koristeći pritom znanje stečeno u Glazbenoj školi.

Naši talenti
Fotograf: S. Radovanović

Zbor mladih župe sv. Roka u Virovitici

Tko pjeva, dvostruko moli

Na nedjeljnim misnim slavljinama u crkvi sv. Roka često možete vidjeti učenike naše škole kako sudjeluju u pjevanju, sviranju i ministriranju. Upravo zbog toga ukratko ću predstaviti zbor mladih naše župe koji djeluje od rujna 2007. godine.

Neki od nas su, nakon iskustva u Franjevačkoj mladeži, ostali duboko vezani uz duhovnu glazbu. S vremenom je u nama rasla želja da tu ljubav prenosimo i drugima. Kako je vrijeme prolazilo, a u nama bujale nove glazbene nade i ideje, poželjeli smo stvoriti i nešto svoje. Tako je nastalo nekoliko autorskih pjesama naših članova koje smo objavili na nosaču zvuka Frama: „Isusovim stopama“, a koje smo izveli na festivalima duhovne glazbe kao i koncertima u crkvi. Ove godine neki članovi

zboru sudjelovali su na festivalu duhovne glazbe «Bonofest» u Vukovaru te su prisustvovali i koncertu proslave 800-te obljetnice Franjevačkog reda u Hrvatskoj.

Članovi zboru većinom su srednjoškolci, a od učenika naše Katoličke gimnazije to su: Andrea Grdenić, David Marki, Klaudija i Oliver Nreca, Ivan Ivković, Ivan Zvonimir Prša, dok profesor glazbene umjetnosti Tihomir Sabolić animira pjevanje te svira gitaru. Voditelj zboru i klavijaturist je Tomislav Šipek.

Iza nas je nekoliko koncerata, a posljednji samostalni koncert održali smo 15. studenog ove godine u crkvi sv. Roka povodom blagdana Sv. Cecilije.

Svjedoci smo da je duhovna glazba u cijeloj Hrvatskoj

pronašla put do srca vjernika, ali i ostalih ljubitelja glazbe. Ako želiš da pronađe put i do tvoga srca, pridruži nam se srijedom od 19:15 h u našoj maloj pjevačnici te zajedno s nama, pjesmom i druženjem proslavi Boga.

Klaudija Nreca

Zbor mladih
Fotografirala: Vesna Sabo

Drago lice naše škole

Osvrt na našeg fra Roberta

Vjeroučiteljevo nasmiješeno lice uvijek nam je pristupačno i zato smo mu veoma zahvalni.

Kako bismo se oblikovali u uspješne, mudre i zadovoljne mlade ljude, potrebni su nam i pravi učitelji. To su naši roditelji, vjeroučitelji i učitelji koji svakim danom u nama ostavljaju svoj pečat, neizbrisiv trag ljubavi. Iskustvo onih koji nas uče vrlo je dragocjeno jer nas priprema za daljnji hod i podučava pravim životnim vrijednostima.

U prvom broju našeg lista odlučili smo vam predstaviti našeg vjeroučitelja, fra Roberta Perišića. Da nam je čvrsta vjera u Boga itekako najvažnija životna vrijednost, učimo na svakom satu vjeronauka. Fra Robert nas upoznaje s novim pogledima vjere. Teme poput prijateljstva, ljubavi i moralnih ljudskih vrijednosti mogu se činiti kao već poznata razmišljanja o kojima se nema ništa novo reći. Iako vam se možda takvi sati vjeronauka mogu, na prvi pogled, činiti uobičajenima, oni itekako odišu posebnosti. Produbljujemo svoje znanje o prisustvu Boga u svakom čovjeku. Za takvo gradivo često nam nisu potrebni udžbenici, već samo tople, nadahnute riječi našeg vjeroučitelja koji nas obogaćuje svojim pričama i iskustvom. Ponekad našom učionicom zaori pjesma, a često radimo u skupinama te na taj način lakše i brže svladavamo gradivo. Naši sati vjeronauka su veoma opušteni i zanimljivi.

Priznajemo da smo ponekad i nemirni, ali se nadamo da nam fra Robert to oprašta. Za njega možemo izreći samo riječi hvale jer je doista pravi učitelj. Rado odgovara na naša pomalo djetinjasta pitanja i nije mu teško objašnjavati nam iznova nerazumljive dijelove Svetog pisma. U slučaju da nas nešto muči, boli ili tišti, fra Robert će rado s nama razgovarati i savjetovati nas. To može potrajati i cijeli školski sat, ali naš vjeroučitelj takav sat neće smatrati izgubljenim. Njegovo nasmiješeno lice uvijek nam je pristupačno i zato smo mu veoma zahvalni.

I dok tako prolaze naši sati vjeronauka, mi zahvaljujemo Bogu za sva dobra koja nam daje. Zahvaljujemo Gospodinu što je upravio naše korake na ovaj put i što imamo fra Roberta koji nas vodi na tom putu vjere, ljubavi i zajedništva.

Valentina Volf i Klaudia
Nreca

fra Robert
Fotografirala: Vesna Sabo

Pođimo molitvenim koracima

Kao u knjigu od kamena ili neuništivog zlata upisujemo riječi svoje vjere. One su odraz svega što se može skrivati u srcima ljudi koje u zajedništvo veže Stvoritelj. Sve ono što je Bog upisao u srca vjernika očituje se i u našem malom dijelu svijeta. Preljepa Slavonija, zlatna, suncem obasjana, iznjedrila je Zlatnu dolinu i svoj biser grad Požegu. Njezine stanovnike, osim bogate slavonske tradicije, povezuje upravo zajedništvo vjernika katolika. Da, ona ima čvrste temelje građene stoljećima teških i burnih vremena. A sva nezaboravna sjećanja na ratna stradanja još više su pridonijela učvršćivanju duboke vjere u Kristu. Kao odgovor Božjoj sveprisutnosti u požeškom dijelu Slavonije i kao trajni spomen duhovne punine, utemeljena je Požeška biskupija, upisana zlatnim slovima u srca vjernika.

Požeška biskupija

Papa Ivan Pavao II., na trajan spomen, utemeljuje Požešku biskupiju 5.srpnja 1997. godine, odvojivši od Zagrebačke nadbiskupije dekanate Požegu, Viroviticu, Našice, Novu Kapelu, Novu Gradišku i Pakrac. Za sjedište nove biskupije određena je Požega koja je oduvijek na ovom prostoru bila jedno od najvažnijih kulturnih i vjerskih središta. Požeška biskupija u potpunosti je ostvarena i na radost svih vjernih zaživjela 27. rujna 1997.

ređenjem prvog oca biskupa, msgr. dr. Antuna Škvorčevića. Bio je to velik događaj za Crkvu i cjelokupan hrvatski narod.

Krist danas i uvijek

Kao biskupijsko geslo Otac biskup je odabrao „*Christus hodie et in saecula*“, „Krist danas i uvijek“ (Heb 13, 8) čime je novonastala Požeška biskupija prihvatila Kristovo nasljeđe apostolskog djelovanja i suradnje biskupa sa živom Crkvom. Na grbu Požeške biskupije nalaze

se tri znaka. Klasični križ s grčkim slovom RO(P) i slovo M upućuju na temelje kršćanske vjere i poruke o oslobođenju čovjeka i svega stvorenog po jedinome Spasitelju Isusu Kristu, rođenu od Marije Djevice. Dvanaest zlatnih pšeničnih klasova razdijeljenih u dva reda, u jednom sedam, a u drugom pet, upozoravaju također na biblijsku simboliku broja sedam i broja dvanaest, kao brojeva punine, koji upućuju na puninu spasenja u Isusu Kristu. Simbolika dvanaest

klasova odnosi se i na apostole te uključenost biskupa „Zlatne doline“ u zbor apostolskih nasljednika.

Biskupski grad

U mnogim povijesnim izvorima Požega se spominje kao „Slavonska Atena“ ističući se svojom bogatom kulturom i poviješću. O životu u njoj svjedoče arheološki ostatci iz starijeg željeznog doba i arhajskog vremena Grčke. Požega se po prvi put spominje 1227. godine, kada požeška tvrđa postaje kraljevski posjed, dok se Župa u Požegi prvi put spominje u prvoj polovici XIII. st. župna crkva bila je posvećena sv. Pavlu apostolu. Na području Požege ističu se oci franjevci i benediktinci koji djeluju od XIII. st. Nakon oslobođenja od turske vlasti, u Požegi se obnavlja gospodarski, društveni, ali i vjerski život. Prva slavonska gimnazija otvorena je upravo u Požegi 1699. godine. , a djelovanjem pavlina i franjevaca je sačuvana, iako je isusovački red u Požegi ukinut.1874. Gimnazija postaje klasična i to je bila do 1925. godine. U Požegi je djelovala i „Academia posegana“ s teološkim i filozofskim fakultetom. Isusovci su u blizini crkve sv. Lovre podigli zgradu Kolegij, današnjega biskupskog sjedišta. Svaki ulazak u Požegu otkriva dio kulturne baštine „Slavonske Atene“. Na baroknom Trgu Svetog Trojstva nalazi se spomenik Svetog Trojstva, crkva svetog Lovre, zgrada isusovačkog kolegija i prva zgrada Gimnazije.Uspostavu Požeške biskupije možemo smatrati zaokruženom cjelinom Požege. Požega je, postavši biskupski grad potvrdila sve ono što su za ovaj naš prostor žrtvovali brojni velikani koji su djelujući za narod i Katoličku crkvu nastojali ojačati katolički duh.

Požeška katedrala

Svaka biskupija ostvaruje svoju crkvenost u slavljenju euharistijskog otajstva pa tako katedrala označuje središte duhovnog života svake biskupije. Požeška katedrala posvećena je svetoj Tereziji Avilskoj

i danas je to jedna od najljepših baroknih katedrala u Hrvatskoj. Crkva se gradila sedam godina. Dozvolu za gradnju crkve dala je carica Marija Terezija 1754. godine, a gradio ju je zagrebački biskup Franjo Thauszy. Sama crkva bila je nekoliko puta oštećivana i popravljana, a ponajviše 1926. godine, kada je jaka oluja srušila toranj, oštetila krovšte i dio unutrašnjosti. Katedralom dominira glavni oltar sv. Terezije koji svojom monumentalnošću predstavlja rijedak primjer raskošnog baroka u Hrvatskoj, a nad njim se nalazi slika Presvetog Trojstva. Od ostalih oltara posebno se ističe oltar sv. Ivana Nepomuka te sv. Mihaela Arhandela. Na stropu se nalazi slika uznesenja svete Terezije na nebo. Svojim životom sveta Terezija Avilska svjedočila je svjetlo Kristovo pa tako i danas svojim blagoslovom prati misna slavlja te svako događanje u katedrali koje okuplja vjernike.

Novogradiški, Novokapelački, Pleternički, Kaptolski, Požeški, Našički, Slatinski, Davorski i Virovitički. Dekanati su podijeljeni na župe kojih ima oko 80. Grčka riječ za župu je *paroikia* što znači *stanovati* blizu. Od samog izvora te riječi potječu i župe Požeške biskupije koje ujedinjuju sve vjernike na ovom području. Bilo kakva podjela unutar biskupije ne označava ništa dok u obzir ne uzmemo živu Kristovu Crkvu. Biskupija je zajedništvo ljudi u vjeri, svjedoka Kristove radosne poruke ljubavi i mira. Na području biskupije djeluju razni zborovi i udruženja koji svojim laičkim životom svjedoče svoju želju za očuvanjem vrijednosti Crkve u požeškom dijelu Slavonije. U Požeškoj biskupiji djeluju redovnici i redovnice raznih redova. Ženskih redovničkih redova ima 10, a to su Sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskog, Služavke maloga Isusa, Družba sestara Presvetog Srca Isusova, Kćeri milosrđa, Kćeri Božje ljubavi, Klanjateljice

Klasičari na II. biskupijskom euharistijskom kongresu
Fotografirao: Mario Voronječki

Sjećanje na druženje i susret
Fotografirao: Mario Voronječki

Biskupija-zajedništvo ljudi u vjeri arhiđakonati, dekanati i župe

Kao svoje veće cjeline Požeška biskupija broji katedralni, zapadno slavonski, posavski i podravski arhiđakonati. Arhiđakonati su podijeljeni na deset dekanata, a to su Novaljski,

predragocjene Krvi Kristove, Sestre svetog Križa, Marijine sestre, Školske sestre franjevke Bosansko-hrvatske provincije i Sestre Družbe Kraljice svijeta. Na području biskupije djeluju i muške redovničke zajednice: franjevci provincije Bosne Srebrne, salezijanci hrvatske salezijanske provincije te franjevci zagrebačke provincije sv. Ćirila i Metoda koji se ovdje posebno ističu, a njihovi najveći

samostani su u Našicama, Virovitici, Požegi i Cerniku. Franjevci su imali osobito značenje za hrvatski prostor općenito, a njihovi samostani kao središta duhovnosti među Hrvatima prisutna su u već stoljećima.

Hodočašća

Duhovna putovanja oduvijek su bile prisutna na slavonskom tlu i možemo ih nazvati duhovnim odmorom u svetišta koja su građena ljubavlju. Upravo na taj način nastala su i svetišta Voćin, Pleternica, Kloštar, Kutjevo, Velika, Nova Bukovica, Suhopolje, Pakrac, Jasenovac i Gospino Polje kao mjesta okupljanja hodočasnika. Kao glavna svetišta izdvajaju se Voćin, hodočašće Gospi od Utočišta i Pleternica, hodočašće Gospi od Suza. Mnogi hodočasnici do svetišta propješače kilometre i kilometre, ali to nije teško kada dolaziš s ciljem. Da sveci zaštitnici bdiju nad vjernicima Požeške biskupije, dokazuje i to da ova hodočašća za stol Gospodnji okupi tisuće vjernika iz svih krajeva Požeške i drugih biskupija.

Požeška biskupija kao pdgojno-obrazovna ustanova

Požeška biskupija postoji već 12 godina kao vjerodostojni dio Katoličke crkve. Svojim aktivnim djelovanjem i svjedočenjem za Krista stvara svoju baštinu i vrijednost koju će naslijediti buduće generacije. U želji da se Požeška biskupija ojača i osnaži svoje korijene 2007. godine utemeljene su Katolička klasična gimnazija u Virovitici i u Požegi. Od 2009. s radom je započela i Katolička osnovna škola u Požegi kao druga Katolička osnovna škola u Hrvatskoj. Crkva ima veliku ulogu u odgoju i veliku odgovornost u oblikovanju životnog stila-vjernika. Ove škole dokaz su svjedočenja radosne vijesti spasenja jer pravilnim kršćanskim obrazovanjem mladi ljudi postaju spremniji za zahtjevne uloge Kristovih apostola u modernom svijetu u kojem živimo.

Euharistijsko slavlje
Fotografirao: Mario Voronječki

Drugi biskupijski euharistijski kongres

Središnje biskupijsko euharistijsko slavlje bilo je upriličeno ispred katedrale sv. Terezije Avilske, a predvodio ga je msgr. Nikola Eterović. Nakon svete mise uslijedila je procesija ulicama grada. Molitvenim koracima slijevala se rijeka vjernika od biskupa, kardinala, bogoslova, đakona, svećenika do vjernika laika. Za one koji se nisu mogli odazvati ovoj svečanosti HTV je prenosila euharistijsko misno slavlje.

Drugim euharistijskim kongresom u Požegi Požeška biskupija ispunila je jedno svoje poglavlje, jedno desetljeće svoga svjedočenja da Krist danas živi. A Kristova poruka mira i jedinstva osjećat će se još dugo i ispuniti još mnoga desetljeća u Zlatnoj dolini. „Da budu jedno“ (Iv 17, 21), jedno kao klasje zlatnog žita, kao mladice Božjega trsa. Kako je predivno zajedništvo ljudi po jednoj vjeri koje okuplja jedna Crkva. Požeška Crkva raste u samo jednoj želji i nadi: da to putovanje u zajedništvu s Bogom traje danas i uvijek. Sin Božji bio je ruka kojom je Bog zagrljio svijet svojom beskrajnom ljubavlju, ta ruka grli i danas, Ljubav živi- danas i uvijek.

Sveti Lovro

Zaštitnik Požeške biskupije, sveti Lovro bio je đakon i mučenik. Lovro je bio učenik pape Siksta II. koji ga je zbog njegovih vrlina,

jednostavnosti i nevinosti volio kako otac voli najboljega sina. Papa ga je zbog toga, unatoč mladoj dobi, uvrstio među sedmoricu uglednih rimskih đakona. Štoviše, stavio ga je kao protođakona svima na čelo. Iskazavši mu tako veliko povjerenje, Papa mu je prorekao

da ga čeka teška borba za vjeru u Krista. A to je nešto što mlado idealno srce samo poželjeti može. Papa mu je doslovno rekao: „Mene Gospodin šteti jer sam slab starac, no tebi je odredio slavnu pobjedu.“

Nakon tih utješnih i ohrabrujućih riječi Papa je rekao đakonu Lovri neka povjereno mu crkveno blago podijeli siromasima. On je to poslušao te pošao u Hipolitovu kuću, u kojoj je bila ubožnica za siromahe što ih je već prije pomagao. Sve im je podijelio. Stoga je mogao za vrijeme Valerijanova progonstva, kad ga je sudac istražitelj upitao za blago Crkve, uprti prst u siromahe te reći: „Evo blaga Crkve!“ Na to je bio mučen, izbičevan te na roštilju spaljen. Nalazeći se na tom užarenom strašnom mučilu, dobacio je okrutnom tiraninu: „Na jednoj sam strani pečen, okreni me na drugu!“ Mučeništvo se zbilo 10. kolovoza 258. Na taj dan Požeška biskupija slavi svog nebeskog zaštitnika.

Valentina Volf

Čovjek novog doba - uzor trajnih vrijednosti Djetinjstvo pape Benedikta XVI.

Obitelj je redovito pohađala nedjeljnu euharistiju, a kod kuće se redovito molilo, napose o blagdanima i u nekim drugim potrebama koje je svaka obitelj u to teško predratno vrijeme morala imati.

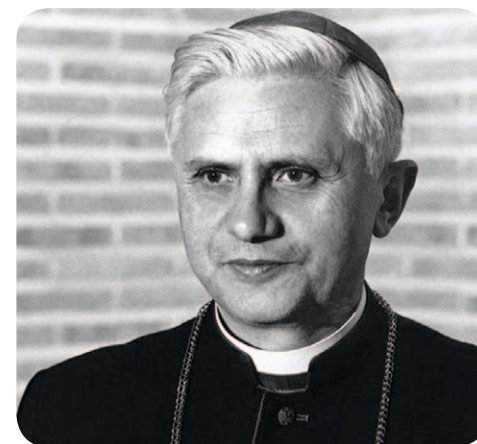
Obitelj - kolijevka rađanja vjere

Bogato razdoblje života pape Benedikta XVI. je njegovo djetinjstvo kao i školsko doba. Obitelj se u tim ranim godinama često selila radi posla njegova oca. No, uvijek se radilo o malim, mirnim i idiličnim gradićima na jugu Bavorske, uz rijeku Inn koja dotiče rub pokrajine s istoimenim gradom velike kulture i povijesti – Salzburgom. Jozef Alojzije Ratzinger, sadašnji papa Benedikt XVI. je rođen 16. travnja 1927. godine u malom bavarskom gradiću Marktl am Inn. Gradićem dominiraju dvije poveće građevine: jedna je kuća Ratzingerovih koju je otac dobio na korištenje kao državni i policijski službenik, a druga župna crkva. Nažalost, Marktl se Jozefu nije posebno urezao u sjećanje jer je ondje živio samo prve dvije godine života. Tek ponešto je ostalo zabilježeno, ali više iz sjećanja brata Georga i sestre Marije, a to je zimski ugođaj malenoga gradića i dječje veselje radi obilja snijega. U ta prva sjećanja ulazi i lijep primjer obiteljske, osobito roditeljske, pobožnosti i sklada. Obitelj je redovito pohađala nedjeljnu euharistiju, a kod kuće se redovito molilo, napose o blagdanima i u nekim drugim potrebama koje je svaka obitelj u to teško predratno vrijeme morala imati. Ministriranje i posluživanje u crkvi, procesije, vjeronauk, hodočašća, proslave rođendana i imendana bila su lijepa i ispunjena dječja svakodnevnica. Osobito se mali Jozef veselio hodočašćima u

obližnje marijansko svetište Altötting, kamo i danas hodočaste brojni hodočasnici iz Bavorske i zapadne Austrije. Tu je imao priliku doživjeti roditelje u nesvakidašnjem svjetlu. Kod kuće sabrani, ali ipak zauzeti mislima svagdašnjice, u svetišu izgledali su posebno: uspravni, ponosni i istovremeno duboko ponizni. Za maloga Jozefa morao je takav prizor biti prekrasan pogled i u veličinu i dubinu Božjeg bića pred kojim njegovi roditelji stoje tako lijepi i dostojanstveni.

Selidba

No, obitelj se nije dugo zadržala u rodnome Marktlu. Već dvije godine poslije Jozefovog rođenja, opet radi očeva namještenja, seli se u obližnji Tittmonig. To je i danas gradić na brzoj i hladnoj alpskoj rječici Salzach sa susjednom Austrijom. I upravo taj gradić postao je zemljom snova u kojoj

se ispunjaju sve dječje želje. Tu se najprije nalazi veličanstveni dvorac povrh grada, veliki trg s bunarom u sredini, omeđen gradskim vratima i velikim baroknim fasadama koje kao kulise čekaju kako bi ispunile želje dječje mašte. Posebno svečano izgledao je trg u adventsko vrijeme kad je u večernjim satima bio osvjetljen uličnim svjetilkama i izlozima prodavaonica slatkiša i igračaka. I opet je crkva postala drugi dom Ratzingerovih. Posebno sjećanje tada petogodišnjeg dječaka zauzima svečano okićena crkva u velikom tjednu, prepuna cvijeća i brojnih svijetla. Ponovno se našlo jedno malo svetište na obližnjim alpskim proplancima kamo su djeca često s majkom hodočastila i uživala mir i sabranost svetog mjesta. Ponekad bi nastavili šetnju u obližnju Austriju, a djeca bi se veselila kada bi s dva-tri mala koraka već bila u inozemstvu.

Odrastanje

No, s odrastanjem pojavile su se i prve odgovornosti. Na prvome mjestu škola. Za Jozefa je počela avantura od koje se neće odvojiti

čitavoga života. Kao i danas, najprije se u školi učilo čitati i pisati, ali u ona vremena za taj je dio nastave obično bio zadužen župnik. Uglavnom se čitalo Sveto pismo i katekizam. Posebno je korisno kada se duša djeteta susretne s velikim događajima, osobama i slikama o kojima govori Biblija, a još više kada se upozna stvarni autor i nadahnitelj: Duh Sveti. Jozef je tako vrlo rano otkrio veliku ljubav svoga života: knjigu! To su prepoznali i njegovi roditelji pa su mu poklonili najprije dječji molivenik, a onda i mali katekizam kako bi bolje mogao ući i upoznati drugi veliki svijet događaja – liturgiju Crkve koja se tada slavila na latinskom jeziku. Radoznalost dječaka nije imala kraj pa su mu roditelji sve češće darivali knjige, a on bi svaku novu s užitkom čitao. Činilo se kao da svaki put otvara vrata jednog novog svijeta s kojim raste njegov um i srce.

Znanje je moć

U teškim prijeratnim godinama njemačke diktature koja je znala grubo upasti u djetinji svijet, zadržati široko srce i slobodan um bio je itekako veliki izazov. A izazova se već tada Jozef nije bojao. S čuđenjem je promatrao nove učitelje kako potiskuju veliku biblijsko-kršćansku tradiciju i uvode nove keltske i germanske običaje. Istovremeno je duboko u sebi učvrstio duhovni plog vjere i kulture koji je baštinio u crkvi i roditeljskoj kući. Ovo, premda dječje iskustvo stvarnosti, ostavit će na njemu za čitav život trag i postati gotovo karakterna crta: za obranu vlastitoga uvjerenja neće se oslanjati tek na osjećaj, još manje na trenutno trenutno javno mišljenje, nego će se u svakoj prilici naoružati znanjem.

Školovanje

Godina 1935. donijela je obitelji nove promjene. Starija sestra Marija je krenula u srednju školu, a brat Georg u Klasičnu gimnaziju i sjemenište. Jozef je od brata preuzeo sva kućna zaduženja i ono najmilije: ministrantsku službu u crkvi. Tada je već odlučio da će jednoga dana biti svećenik. U to vrijeme ubrajaju se i duge šetnje s ocem po obližnjim brežuljcima i alpskim puteljima. Otac Ratzinger je bio dobar pripovjedač pa je usput znao dobro zabaviti dječaka i obogatiti ga vlastitim znanjem i iskustvom. Dvije godine nakon brata Georga i Jozef je ušao u sjemenište. Izazovi su bili posve novi. Dnevni red i zahtjevnost u nastavi obilježili su to razdoblje. Uz to je u razredu bio najmlađi i najmanji. Posebno se sjeća nastave latinskog jezika koja je tada bila osnova za sve druge predmete pa je bila temeljita i vrlo zahtjevna. Zato će kasnije biti vrlo zahvalan jer je na fakultetu studirao bez poteškoća i uvijek se dobro znao služiti izvornim latinskim i grčkim tekstovima.

Obitelj na okupu

Godine 1937. obitelj se radi školovanja i Drugog svjetskog rata, koji ima uslijediti dvije godine kasnije, uspjela okupiti po zadnji put dok su Marija, Georg i Jozef još bili djeca. Bilo je to za šezdeseti očev rođendan. Te je godine otac umirovljen što je u nemirnim vremenima koja su ih pratila, obitelj shvatila kao olakšicu jer ih nova vlast policijskog službenika iz provincije ne bi poštjednala. Bila je to dobra prilika da se prepričaju lijepe uspomene iz djetinjstva i novi školski izazovi te da se, ohrabreni roditeljskom ljubavlju, na pragu života koji tek trebaju prigriliti, postavi pitanje što li će on još sve donijeti.

fra Vjekoslav Lazić

Zaštitnik naše škole

Blaženi Ivan Merz

Kada smo 14.11.2009. bili u glavnom gradu naše Domovine, posjetili smo baziliku Srca Isusova. Ulaskom u baziliku s desne strane nalazi se oltar sv. Alojzija, a kraj njega grob blaženog Ivana Merza - zaštitnika naše škole.

Djetinjstvo i školovanje

Tko je bio Ivan Merz, kakvo je bilo njegovo djetinjstvo, daljni životni put i još mnoge zanimljivosti čuli smo od patera Marijana Steinera te smo odlučili u prvom broju lista nekoliko redaka posvetiti našem zaštitniku.

Ivan Merz je rođen 16. prosinca 1896. g. u Banja Luci. Kao jedinca od najranijih dana okruživala ga je velika roditeljska ljubav. Imao je bezbrižno i sretno djetinjstvo kao i mladost. Od roditelja je primio građanski odgoj, ali bez posebne kršćanske podloge. Osnovnu školu je započeo u rodnom gradu, a nastavio u Prijedoru. Maturirao je u Banja Luci. Za njegovu vjersku orijentaciju bio je zaslužan njegov gimnazijski profesor, dr. Ljubomir Maraković. Preko književnosti i umjetnosti usmjeravao je Ivana prema moralnim i religioznim vrijednostima. Ivan je privatno učio francuski i engleski, čitao djela književne vrijednosti, učio svirati glasovir i violinu, igrao tenis, vozio bicikl, bavio se gimnasticiranjem, šahom,

klizanjem na ledu, kuglanjem. Na poticaj profesora Markovića počinje pisati dnevnik kada mu je bilo 17 godina, u njemu je opisao sve situacije svoga života. Na početku svoga dnevnika Ivan navodi usklik „Živjela umjetnost!“

Studij prava

Nakon mature Ivan polazi u jesen 1914. god. u Vojnu akademiju u Bečko Novo Mjesto. Roditelji su željeli da postane oficir, kao i otac. U akademiji je izdržao tri mjeseca, budući da nije imao volje ni smisla za vojnu službu. Početkom 1915. g. Ivan polazi u Beč na studij. Majci za volju upisuje pravo, ali usput pohađa i predavanja iz književnosti. Ondje mu se proširuju kulturni pogledi. Mnogo čita, pohađa kazalište, koncerte, operu.

Rat i ratne strahote

U ljetu 1915. g. Ivan je pozvan u vojsku. Čekajući odlazak, boravi kod roditelja. U 1. svjetskom ratu bio je izvrnut svakodnevnim stradanjima. Vjera mu bijaše jedina vrijednost koja pobjeđuje sve zlo koje je gledao i doživljavao. No, bez obzira na ratne strahote, zapisao je: „Zahvalan sam Bogu što sam sudjelovao u ratu, jer me je rat naučio mnogomu što ne bih nikada inače spoznao. Želim živo da opet postanem slobodan i da uredim svoj život prema onome što sam spoznao da je pravo.“

Odgoj hrvatske mladeži

Završetkom rata studira književnost, romanistiku i germanistiku. Nakon toga dobio je stipendiju iz Francuske i s još dvojicom kolega polazi u jesen 1920. g. u Pariz gdje kroz dvije godine nastavlja

studij književnosti na Sorboni i Katoličkom Institutu. U Parizu je bio član Udruge sv. Vinka Paulskog. 1922. se vraća u domovinu, dobiva posao kao profesor francuskog i njemačkog jezika na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu. To će mu biti zanimanje do konca zemaljskog života. Doktorirao je na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Sve svoje slobodno vrijeme Ivan posvećuje odgoju hrvatske mladeži. Postao je „simbolom stanovite duhovne orijentacije i kamen međaš hrvatskog katolicizma“. Često je molio časoslov, a krunica mu je svakodnevno bila u rukama.

Trpljenje

Njegov prvi susret s patnjom bila je smrt djevojke prema kojoj je doživio prvu idealnu mladenačku ljubav. Za blagdan Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije, 8. XII. 1915. zavjetuje čistoću do ženidbe. Također je u ratu vidio mnogo boli i svakodnevno se susretao sa smrću. Od djetinjstva se tužio na slab vid, zatim se pojavila i zubobolja, bolest ga je često sputavala u studiranju i radu. Akutna upala čeljusne šupljine se toliko razvijala da je morao na operaciju, jasno je predosjećao da će uskoro umrijeti i da Bog traži od njega žrtvu života za dobro mladeži s kojom je radio. Operacija nije uspjela, 10. svibnja 1928. u prisutnosti svoga oca i svojih najbližih prijatelja Ivan je prešao u vječne radosti Kristova Kraljevstva. Njegova oporuka glasi:

*Umro u miru katoličke vjere.
Život mi je bio Krist, a smrt dobitak.
Očekujem milosrđe Gospodinovo
i nepodijeljeno potpuno vječno
posjedovanje Presvetog Srca Isusova.
I. M. blažen u pokoju i miru.
Duša će moja postići cilj za koji je
stvorena. U Gospodinu Bogu.*

Postupak za proglašenje Ivana Merza blaženim započeo je u Zagrebu još 1958. god., a od 1986. god. nastavlja se u Rimu pri vatikanskoj Kongregaciji za kauze svetaca. Blaženim ga je proglasio papa Ivan Pavao II. u Banja Luci, 22. lipnja 2003.

Vesna Sabo

Upoznajmo našeg Oca biskupa

...svećeništvo je toliko lijepo, toliko snažno ako se živi iskreno i ako se ostvaruje ono što je svećeničko poslanje. I ja nisam imao potrebe željeti ni razmišljati ni o čemu drugome nego biti dobar svećenik...

1. Kada ste prepoznali i kako ste doživjeli svoj poziv u svećenstvo?

Volio sam biti u blizini oltara, provoditi vrijeme uz Gospodina. Poziv u svećenstvo osjetio sam u 8. razredu kao ministrant. Značajnu ulogu imali su moji roditelji koji su također bili vjerskog duha i koji su me u mom pozivu podupirali.

2. Jeste li se puno odricali na putu do svog cilja?

Što god želite postići u životu, nemoguće je bez žrtve i to one žrtve koja ujedno i oplemenjuje. Dakle, postižeš cilj, ali se i ti pritom mijenjaš. Dok sam boravio u sjemeništu u Zagrebu te bio gimnazijalac u Klasičnoj gimnaziji, susreo sam se s mnogim poteškoćama. Budući da smo veoma mladi kada odlazimo iz obitelji, to je već prva žrtva, prva poteškoća. U sjemeništu nas je bilo mnogo. Gledajući s jedne strane, to je zanimljivo, ali s druge strane nije nimalo lako. Život u zajednici donosi i neke žrtve, poteškoće, ali istodobno i oblikuje mladog čovjeka, „kleše ga“ u njegovim stavovima pa i njegovim sebičnostima. Tako da je i kod mene na mom putu prema svećenstvu bilo puno žrtava, odricanja. Sve te žrtve bile su plodne te za njih zahvaljujem Bogu jer sam ih znao prihvatiti i namijeniti za ono što je za moje dobro.

3. Biste li nam željeli ispričati jednu od anegdota koja se dogodila za vrijeme vašeg školovanja?

Anegdota je bilo mnogo, no nisam siguran koja je najzanimljivija. Kao đaci išli smo redovito u šetnje. U odgojnom planu sjemeništa uvijek je jedna osoba trebala ići s tobom. Dosadilo nam je što samo nas dvojica moramo ići, željeli smo se družiti i s drugima, požalili smo se našem magistru, učitelju kojemu smo bili povjereni. Na kraju je svatko morao ići sam u šetnju. Naš učitelj nam je tom odlukom pomogao da shvatimo koliko je dragocjeno imati prijatelja i družiti se s njim čak i onda kada ti je na neki način „težak“. Upravo u gimnazijskom vremenu naučili smo mnogo i to baš na životan način, anegdotalan.

4. Kada ste postali svećenikom jeste li razmišljali da ćete jednog dana postati biskup?

Nisam ni sanjao. Kao što i sami kažete, dakle, moj je cilj, ideal bio postati svećenikom. Uložiti svoj život, utrošiti ga za druge onako kako nas Isus Krist poziva. Svećeništvo je

toliko lijepo, toliko snažno ako se živi iskreno i ako se ostvaruje ono što je svećeničko poslanje. I ja nisam imao potrebe željeti ni razmišljati ni o čemu drugome nego biti dobar svećenik.

5. Kako ste se osjećali kada ste imenovani biskupom?

O osjećajima je teško govoriti jer osjećaji su jedna čovjekova dimenzija koja svjedoči dio istine onoga što u određenom trenutku proživljavate. Iskustvo je daleko cjelovitije nego li sam osjećaj. Možda mogu o iskustvu progovoriti. U tom trenutku kad sam bio imenovan biskupom, dakako da sam s jedne strane bio ispunjen nekom dubokom zahvalnošću Bogu, a osobito Svetom Ocu što mi je iskazao veliko povjerenje kada

msgr. dr. Antun Škvorčević

je rekao: „Hajde, smatramo da ti možeš biti biskup“. No, s druge strane bio sam ispunjen jednom nesigurnošću, a pomalo i strahom hoću li moći opravdati to povjerenje koje mi je iskazao Sveti Otac i hoću li moći izvršiti dobro svoje poslanje. A onda sam se ohrabrio sjetivši se da imam mnoge koji za mene mole. To je najprije bila moja majka koja je uistinu bila moliteljica, a onda toliki drugi prijatelji koji svoju solidarnost ne samo ljudsku, nego i vjerničku iskazuju prema meni. I ja sam s tim povjerenjem u Boga i u pomoć, duhovnu i molitvenu, krenuo naprijed.

6. Što nam možete reći o važnosti odabira životnog poziva?

Životni poziv je konkretizacija moga postojanja na ovoj zemlji. Ja konkretiziram sebe kroz određeno poslanje pozivom koji imam. To znači da je silno važno na neki način provjeriti sebe i što je to u što ja želim uložiti svoje snage, svoj život, svoje vrijeme. I dok pokušavamo razmišljati o tome u što se isplati uložiti svoj život, žrtvovati sebe, silno je važno biti povezan s Bogom, moliti jer ja tek u svjetlu Božjem mogu dobro razumjeti sebe. Uvijek s Bogom, u Božjem svjetlu, to je osobito važno imati na umu kad čovjek planira što će u životu živjeti kao svoje poslanje, što će ostvarivati kao svoju konkretizaciju života. Uvijek u Božjem svjetlu!

7. Koja Vas je ideja i nakana vodila u osnivanju Katoličke klasične gimnazije u Virovitici?

O tome sam često govorio. Smatram da je i vama mladima, ovdje u srednjoj Hrvatskoj potrebno omogućiti ono što imaju mladi u drugim dijelovima Hrvatske, tj. da i vi ovdje imate mogućnost obrazovati se šire i dublje, humanistički. Nije pravedno da neki

imaju tu mogućnost, a drugima da je uskraćena. Dakle, to je na prvom mjestu. Drugo, Katolička škola uvijek nastoji pristupati mladom čovjeku ne samo u smislu stjecanja određenih znanja da upozna što bolje stvarnost oko sebe ili da stekne mnoga znanja koja će mu pomoći kasnije u nekoj struci u životu, već Katolička škola želi pomoći mladom čovjeku da se cjelovito izgrađuje. Dakle, i obrazovanje i odgoj, a kad kažem odgoj, uvijek je polazište ono Isusovo djelo ljubavi u kojem je Bog progovorio kako On živi svoju veličinu kao Bog. Bog je velik jer je Ljubav. To znači da u Isusu Kristu imamo priliku ukoliko mu vjerujemo i oblikujemo svoj život s njim izgraditi se u svojoj osobnosti. Evo, to su dva glavna razloga koja su me pokretala da se i, ovdje, u Virovitici osnuje Katolička klasična gimnazija.

8. Kako danas živjeti uz sve ponude kojima su mladi izloženi?

To je pitanje slobode. Sloboda je bitna sastavnica svake osobe. Mladi čovjek, osoba, znači sloboda. Ali koja sloboda? Katkad kod mladih postoji velika zabluda po pitanju slobode. Mnogi slobodu definiraju kao mogućnost činiti što hoćeš. To nikako nije ispravno. Sloboda je činiti ono što te potvrđuje u tvom dostojanstvu osobe, što te ispunja, po čemu postaješ očovječen. Kad činim dobro i sebi i drugome, onda sam najslobodnije biće. Primjerice, ako netko lako upregne u mene kola zloće, sebičnosti, pokvarenosti, ja tad nisam slobodan, već postajem rob te negativnosti. Stoga je silno važno vama mladima pomagati da steknete sposobnost rasuđivanja što je to za vas dobro, što vam koristi i što vas izgrađuje.

9. Mnogi se srame ili boje živjeti svoju vjeru. Kao Pastir naše biskupije kako biste ih ohrabрили, što biste im poručili?

Tko se srami svoje vjere, taj još nije dovoljno otkrio njezinu vrijednost. Onima koji se eventualno srame svoje vjere treba pomoći da je bolje upoznaju i to ne toliko umom, već svojim iskustvom. Kad se molimo i to iskreno, otvorena srca, tada bivamo zahvaćeni iznutra, u svojoj osobnosti, Bogom, njegovom blizinom. Dakle, iskustvo Boga silno je važno, a ono se stječe molitvom i drugim sastavnicama naših duhovnih nastojanja. Treba uzeti Sveto pismo u ruke i uvjeriti se koliko je Božja riječ istinita i da se ne smijemo sramiti, već se njome ponositi. Upravo Božja riječ daje pravu istinu o nama samima.

10. Za kraj Vas molimo savjet onima koji osjećaju Božji poziv, ali imaju strah od nepoznatog.

Svaki je poziv povezan s nesigurnošću i pomalo isprepleten strahom. Čim kažemo poziv, to nije nešto što sami smišljamo, već me drugi zove na nešto što meni još nije posve jasno, nemam svoju sigurnost. Nitko nam ne može dati takvu sigurnost, takvo jamstvo kao što nam daje Bog. To znači da me moje povjerenje u Boga osposobljuje kako bih Bogu mogao reći prihvaćam svećenički poziv ili neki drugi koji mi je namijenjen. Život je avantura, ali ja se oslanjam na tebe, Bože. Tebi vjerujem i znam da ću oslonjen na Tebe moći ostvariti ono što mi povjeravaš. Koji god životni put izabrali, ako ga živite s Bogom, budite sigurni da ćete svaki cilj lakše ostvariti. Ta vjernička dimenzija, oslonjenost na Boga, važna je u svakom pogledu našeg života, a osobito kada se radi o nekom pozivu koji ostvarujemo.

Katarina Risović,
Magdalena Medved

Dišemo zajedno s prirodom

Što je GLOBE i GLOBE u našoj školi?

Globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša

Bojanje meteorološke kućice
Fotografirao: Romano Kasapović

Zamisao o znanstveno obrazovnom programu GLOBE (Globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša) obznanio je tadašnji američki potpredsjednik Al Gore na Dan planeta Zemlje 1994. godine. Od 2002. godine glavni nositelj programa GLOBE postaje NASA, američka državna uprava za atmosferu i svemir. U program je uključeno 97 zemalja, s ukupno preko 12.000 škola, a na svakom od kontinenata (pa čak i na Antarktiku) postoji bar jedna GLOBE škola. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su pristupile ostvarivanju tog svjetskog programa (sporazum je potpisan 13. travnja 1995.). Glavni nositelj programa u Hrvatskoj je Ministarstvo znanosti obrazovanja i športa, a supotpisnik sporazuma bila je Državna uprava za zaštitu prirode i okoliša (današnje Ministarstvo zaštite okoliša i prostornog uređenja).

Od 2002. godine u Hrvatskoj je u program uključeno preko 150 škola, što nas čini zemljom s najvećim postotkom GLOBE škola u cjelokupnoj zajednici zemalja uključenih u ovaj program. Time je Hrvatska osvojila izniman ugled i simpatije u svjetskoj GLOBE mreži.

Program predviđa redovita i kontinuirana učenička mjerenja i opažanja u neposrednom okolišu škole. Mjerenja i opažanja obavljaju se na području atmosfere, vode, tla i pokrova, a rezultati istraživanja se međusobno upotpunjuju i povezuju, čime se ostvaruje program cjelovitog praćenja stanja okoliša.

Prikupljeni se rezultati unose u zajedničku bazu podataka na GLOBE serveru, koja je otvorena i putem interneta dostupna svim posjetiteljima na adresi: www.globe.gov

Tim znanstvenika, angažiranih za suradnju s programom GLOBE, izrazio je veliko zanimanje za učenička mjerenja i opažanja, očekujući da će pridonijeti boljem i potpunijem razumijevanju ekoloških odnosa i promjena u globalnom okolišu.

Sudjelujući u programu, učenici na konkretnim primjerima primjenjuju školska teoretska znanja te iskustvenim učenjem stječu nove spoznaje o cjelovitosti okoliša, razvijajući pritom pozitivne stavove, ali i samosvijest temeljenu na svom aktivnom sudjelovanju.

Ostvarivanje programa GLOBE svakako pridonosi podizanju kvalitete i osuvremenjivanju nastave, posebice u području prirodoslovlja i geografije te u nizu drugih predmeta.

Naša škola postala je GLOBE škola ove školske godine. Tijekom ljeta nabavili smo mjerne instrumente (minimum – maximum termometar, kišomjer,

termometar za tlo, barometar i higrometar),

Mjerenje visine
Fotografirao: Romano Kasapović

a vrijedan domar Mario Božo nam je napravio meteorološku kućicu. Svakodnevno vršimo mjerenja temperature (minimalne i maksimalne te trenutačne), količinu oborina, visinu snijega te bilježimo vrstu i tip oblaka.

Naši vrijedni Globovci su učenici 1., 2., i 3. razreda. Iz prvog razreda to su: **Luka Tripalo i Andrea Grdenić**, iz drugog razreda: **Lea Bakić, Marta Volf, Mislav Peić i Iva Ribić** te iz trećeg razreda: **Valentina Volf i Marijana Lanščak**. Voditelj programa je **profesor Romano Kasapović**.

Bilježenje podataka na terenu
Fotografirao: Romano Kasapović

Globovci na okupu
Fotografirao: Romano Kasapović

Radionica iz latinskog

Učenje i zabava u paketu

Profesor se mogao i nasmijati našim crtežima pogrešnog značenja. Zašto je to bilo tako?

Jednoga ni po čemu drukčijega dana, kad smo po običaju pred sam sat latinskoga „dorađivali“ prijevode i mahnito učili za nadolazeće ispitivanje, strahujući od konjugacija, deklinacija i tko zna kakvih sve još „acija“, u učionicu je ušao profesor Groš i najavio nam kako taj sat crtamo. Začudeno smo ga gledali misleći da se šali, ali prevarili smo se i to na sreću onih koje je taj sat čekalo odgovaranje. I sam se profesor na naša iščuđavanja nasmijao te podijelivši papire, s nekoliko riječi uveo nas u posao. Unatoč tomu što se nekoliko puta čulo „ajde, lakše to nego odgovaranje“, zadatak se pokazao kompleksnijim nego što smo pretpostavljali. Trebali smo prevesti jednu rečenicu iz teksta legende o Romulu i Remu i nacrtati ono što smo pročitali. U tren oka olovke su se zažarile, dok smo crtali prizore iz najstarije rimske povijesti. Profesor je hodao po učionici dijeleći savjete i pohvaljujući iako se mogao i dobro nasmijati našim crtežima, koji su bili pogrešnog značenja. Zašto je to bilo tako?

Uhvaćene na djelu
Fotografirala: A. Zdjelar

Marljive učenice
Fotografirala: A. Zdjelar

Kada smo počeli crtati i međusobno raspravljati je li to „košara“ ili „korito“, uočili smo da naš prijevod potpuno ovisi o vlastitom shvaćanju i razumijevanju teksta, a naše razumijevanje, pak, o smislenosti poruke koja proizlazi iz istog. Svaka je rečenica

bila priča za sebe, ali je ostavljala mjesta i potrebu za daljnjim razvojem, a ujedno i nagovještavala mogući slijed događaja. Time nam je bilo olakšano daljnje prevođenje jer smo mogli pretpostaviti što će se dogoditi, ali u tom novom, a ujedno i starom jeziku, naše tumačenje možda nije bilo točno pa je trebalo postepeno otkrivati što slijedi. Stavljajući u ulogu crtača stripa, zapravo smo dobili jedan slikoviti ulomak pripovijetke i crtajući sliku, shvaćali kako se ona

Zadatak zadaje glavobolju
Fotografirala: A. Zdjelar

nadovezuje na prethodnu i kako je uz nju vezana sljedeća slika. Tako povezane slike na kraju su stvorile cjelinu, sliku koja je govorila mnogo jasnije od mnoštva stranih riječi. Tek kada smo rečenicu, dočaranu kroz obrise likova, radnji i mjesta, smjestili unutar konteksta s ostalim rečenicama, mozaik priče bio je potpun i njeno značenje napokon je potpuno jasno zasjalo urezavši se u naše umove kao što se taj našim posredstvom oživljen jezik urezao u kulturu modernoga svijeta.

Time je bio i postignut cilj radionice: prevođenjem rečenica smo doznali njihovu jasnu poruku, a, uvjereni u smislenost teksta, spojili smo ih u jednu sliku, čije je jedinstveno značenje potvrdilo uvjerenje u smislenost.

Jedna latinska izreka kaže: Ars longa, vita brevis est (umjetnost je duga, a život je kratak). U našem slučaju, umjetnost je bila kratka, ali dovoljna kako bismo shvatili nešto bitno o jeziku i kako bi nam pomogla u daljnjem prevođenju i otkrivanju prošlosti.

Luka Tripalo, 1.a

Proslavili smo Dan kruha

Susret, zahvala i ljepota zajedništva

U sjemenci pšenice skrivena je snaga Božje ljubavi. Učimo od sjemenke, soli i kvasca, učimo od Kruha života koji je svet u svojoj darežljivosti i velik u dobroti.

Bog svakog jutra otvara prozor i blagoslivlja novi dan. Kada sklapamo ruke u znak zahvalnosti, misli su nam usmjerene poniznoj molitvi za sva dobročinstva koja nam pruža. A doista, daje ih bezuvjetno i besplatno...sunce našim jutrima, kišu našim poljima i život svakom plodu i zlatnom žitu.

U petak 9. listopada prigodnom svečanošću željeli smo ujediniti svaku našu zahvalu dragom Bogu. Osobito, povodom Dana kruha zahvalili smo za sva Božja dobročinstva te izmolili blagoslov za našu školu i početak nove školske godine. Svečanost smo započeli pjesmom „Bog je moj Spasitelj“ i uvodnim riječima ravnatelja vlč. Ivce Šoha. Svečanosti je nazočio i naš biskup msgr. dr. Antun Škvorčević koji je prigodnim riječima uvećao našu molitvu i pjesmu. Naglasio je važnost naše škole za nas mlade kao tražitelje smisla života te nam uputio

latinsku izreku „Duc in altum“, zaveslaj na pučinu. Ona označava naše usmjeravanje prema moru života kako bismo postali pravi ribari ljudi. Gospodin stoji na našoj obali i gleda pučinu, vidi nas, poznaje i ljubi. Želi nam ponuditi svoj pogled u dubine, daljine i visine života. Mi samo trebamo biti odvažni i zaveslati na pučinu zajedno s Njim. Biskup je blagoslovio školu nakon čega smo svečanost nastavili u jednoj od novih učionica. Učenici su čitali svoje uratke povodom Dana kruha, a „Kruh moje bake“ i „Miris kruha-

ljepota zajedništva“ bile su samo neke od tema i razmišljanja koja su podijelili s nama. Program smo završili pjesmom „Prinosimo kruh“, a druženje nastavili blagujući kolače i kiflice majke. Zahvalni smo Bogu nadamo da ćemo ostvariti obogaćuju i potiču na.

Valentina Volf

Uvježbavanje prije priredbe
Fotografirala: I. Ribić

Meditacija - uvod u slavlje
Fotografirala: V. Sabo

Raspjevani učenici
Fotografirala: I. Ribić

Opuštena atmosfera
Fotografirala: A. Zdjelar

Recital
Fotografirala: I. Ribić

Kako komunicirati?

Pomažući drugima, pomažemo sebi samima...

Odlučila sam volontirati zbog svojih uvjerenja „da se dobro dobrim vraća“ i zato što želim pomoći drugima.

Volontiranje je besplatno pružanje pomoći i potpore onima kojima je najpotrebnija bez obzira na dob, rasu, vjeru i ostale čimbenike. Volontiranjem izgrađujemo kulturu odnosa jer pomažući drugima pomažemo sebi samima kako bismo bili bolji, časniji i moralniji ljudi s visokim kriterijima humanosti i tolerancije. Naravno, ako želite pomoći, morate proći adekvatnu edukaciju o području u kojem želite djelovati. Tako sam i ja završila edukaciju vođenu od strane psihologinje Sandre Matošine-Borbaš u cilju pomoći osobama s poteškoćama u učenju od 5.-8. raz. pod nazivom „tutorski centar“ u Obiteljskom centru Virovitičko-podravke županije. Edukacija je trajala sveukupno 6 sati. Kada sam ju završila, bila sam osposobljena za rad. To potvrđuje potvrda o završenoj edukaciji i ugovor na moralnoj bazi, što znači da sam vezana samo dobrom voljom i željom da pomognem u nevolji. Volontirati može svatko bez obzira na dob, spol...potrebna je samo dobra volja! Odlučila sam volontirati zbog svojih uvjerenja „da se dobro dobrim vraća“ i zato što želim pomoći drugima. Trenutno sam tutorica dječaku iz 6. raz. Nalazim se s njim svakog tjedna u trajanju od 45 min u prostorijama Obiteljsko centra ili Gradske knjižnice te mu pomažem u učenju engleskoga i hrvatskoga jezika.

Pretstavljajući projekt
Fotografirala: S. Matošina - Borbaš

Volontirati može svatko, bez obzira na dob, spol...potrebna je samo dobra volja!

Volontiranje nije lako onomu koji nije spreman odvojiti svoje vrijeme za drugoga, naravno pritom je potrebno podnijeti malu žrtvu. Kada ta žrtva urodi plodom i razvije se u predivan cvijet, nema riječi kojima bih opisala bujicu osjećaja jer taj cvijet ima djelić mene i mog znanja. Da bih mogla sve to odraditi, morala sam dublje upoznati čari i mane komunikacije tako da sada ovim putem i vas želim upoznati s njima.

Što je komunikacija?

Komunikacija je proces slanja, prenošenja i primanja poruka putem impulsa koji se pretvaraju u poruke i informacije, a sastoji se od tri komponente:

IZVOR INFORMACIJA - odašiljatelj poruke

PRIJENOSNI VOD - kanal u kojemu se poruka prenosi

ODREDIŠTE - primatelj poruke

Također postoje 4 vrste komunikacije:

INTRAPERSONALNA - unutrašnja, razgovor sa samim sobom

INTERPERSONALNA - između dvoje i više ljudi

JAVNA - jedna osoba prema njih više – govornišvo

MASOVNA - putem medija

Tijekom komuniciranja komuniciramo:

Na **VERBALNI** način (glasovno) komuniciramo samo 6-8 %

Na **NEVERBALNI** način (pokreti tijela) komuniciramo najvećim dijelom.

Učenici, roditelji i volonteri
Fotografirala: S. Matošina - Borbaš

Vježbom i učenjem do savršenstva
Fotografirala: S. Matošina - Borbaš

Razlozi zbog kojih ljudi imaju teškoća u komuniciranju:

Prvi je fizički šum ili okolni zvučni uvjeti koji ometaju komunikaciju (buka, automobili...) Zatim i psihički šum, nerazumljivost sugovornikova jezika kao što je žargonski govor, tehnički ili stručni izrazi te strani jezik. Neusredotočenost, dekoncentracija sugovornika na razgovor. Najčešće su problemi u stereotipima, predrasudama i negativnim stavovima tada ni ne želimo poslušati što nam tko ima reći. Još su tu kršenja pravila komunikacije (nametljivost, vrijeđanje i manipulacijske igre).

Zašto i kada ne slušamo?

Neslušanje se sastoji od 7 točaka:

PSEUDOSLUŠANJE - slušamo, ali nas ne zanima pa ne slušamo

JEDNOSLOJNO SLUŠANJE - primanje samo dijela poruke

SELEKTIVNO SLUŠANJE - slušamo što nas izrazito zanima

SELEKTIVNO ODBACIVANJE - slušamo samo ono što ne želimo čuti, a zatim odbacimo cijelu poruku

OTIMANJE RIJEČI - kada slušamo samo kako bismo se ubacili i nametnuli svoj stav o određenoj temi

OBRAMBENO SLUŠANJE - kada sve što čujemo doživimo kao napad i odmah se krenemo braniti

SLUŠANJE U ZASIJEDE - slušamo kako bismo napali sugovornika

Najviše ne slušamo kada uspoređujemo, kada imamo negativan stav prema temi ili sugovorniku, dajemo savjete, umirujemo, kada se uvijek i sa svim slažemo (što znači da nas to uopće ne zanima i da se želimo toga što prije riješiti ako nije suprotno!?) te kada mislimo na odgovor ili u svemu tražimo prikriveno značenje.

Kako poboljšati komunikaciju?

Postoji „čarobna formula“ zvana „**JA GOVOR**“ gdje iskazujemo svoje mišljenje o sugovornikovom ponašanju. Zatim iznosimo svoj stav prema njegovom ponašanju, a potom želju, tj. konkretan prijedlog kako da promijeni svoje ponašanje.

Navest ću primjer uobičajene reakcije i uporabe naše „čarobne formule“.

„Kako si mogla pričati ružno o meni, dok me nije bilo! Uopće se ne mogu osloniti na tebe kada ti kažem nešto u povjerenju!“

Probajte uvijek ovaj tip komunikacije, svidjet će vam se!

„Osjećam se loše otkada sam čula od drugih što pričaš o meni, molim te da umjesto toga prvo razgovaraš sa mnom o onome što ti smeta.“

Nadam se da će vas ovaj članak potaknuti na poboljšanje komunikacije i na razvitak humanosti i tolerancije prema onima koji trebaju pomoć, a i zbog vas samih. Svaka topla riječ i upućen osmijeh bližnjem vratit će vam se dvostruko. Meni se isplatilo!

Iva Ribić

Bližnjega razveseliti Činimo mala djela s velikom ljubavlju

„Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav.“ (1 Iv 4,7-8)

Susreti s Osnovnom školom Virovitica

Danas se često govori o malim stvarima i kako one čine život. Vidjeti kapljicu rose na listu ruže, darovati nekome osmijeh, pokloniti svoje slobodno vrijeme, čuti cvrkut ptica pored buke automobila, topli zagrljaj prijatelja. Sve su to sitnice koje nam boju svakodnevno sivilo užurbanog života.

Ravnatelj naše škole dao nam je prijedlog kako bismo za Sv. Nikolu mogli posjetiti učenike Osnovne škole Virovitica. S oduševljenjem smo to prihvatili. Kad smo po prvi put došli k njima, nismo znali što činiti, kako se igrati, kako provesti vrijeme s njima, ali ubrzo se razvilo obostrano prijateljstvo. Toplina i ljubav koja zrači iz njihova pogleda razoružava svakog čovjeka. Njihova skromnost nas je podsjetila na Isusove riječi „Takvih je kraljevstvo Božje“. Susret s njima nas je toliko razveselio da smo odlučili češće ih posjećivati. Drugi put kad smo došli, bili smo spremni, otpjevali smo nekoliko pjesama, a kasnije smo se nastavili družiti. Kad su naši prijatelji došli k nama u školu, priredili smo radionice. Pjevali smo, crtali, svirali i lijepo se zabavili.

Čovječe, stvoren si na sliku Božju, sliku Boga koji je ljubav,
koji želi ljudima sreću.

Stvoren si s dlanovima da daju, sa srcem da ljubi,
i dvjema rukama koje su dugačke upravo toliko
da drugoga zagrlje.

Ph. Bosmans

Posjet odjelu pedijatrije u Virovitičkoj bolnici

Bila je Velika subota, sastali smo se ispred bolnice, nekoliko učenika iz tadašnjeg prvog razreda i profesor, padao je snijeg.... ušli smo u bolnicu i uputili se prema odjelu pedijatrije. Tamo su bila djeca koja su i blagdan morala provesti u bolnici. Željeli smo im pokazati kako netko misli i na njih. A kako bi im dani u bolnici bili podnošljiviji, donijeli smo im malo slatkiša. Iako su bili bolesni i umorni, osmijeh s njihova lica nije silazio, kao da im to što su u bolnici ne predstavlja neki problem, prihvatili su tu stvarnost kao nešto Bogom dano. Iz ovih sam susreta naučila ako želim postati boljom osobom, moram se žrtvovati na neki način. Uvjeren sam da te sate koje smo proveli s djecom iz Osnovne škole i bolnice većina bi iskoristila za učenje ili pak odmaranje. No, darovati nekome sebe i svoje vrijeme te ga tako razveseliti, puno je veća nagrada nego li odlična ocjena ili odmorene oči. Moje je srce nakon tih druženja bilo ispunjeno mirom, radošću i veseljem. Osmijesi na njihovim licima i radovanje životu dotakli su me kao propovijed na euharistiji. Dali su nam primjer kako trebamo biti zahvalni na onome što imamo, na onome što nam je darovano od Gospodina i bez obzira na križ koji vjeru te se svakodnevno moramo truditi biti svjetlo na ovoj krivudavoj cesti.

Vesela atmosfera
Fotografirala: I. Ribić

Konačno je došao Nikola
Fotografirala: I. Ribić

Na odjelu pedijatrije
Fotografirala: I. Ribić

Vesna Sabo

Božić s gimnazijalcima

Ljepota zajedništva na djelu

Sin Božji je poruka ljubavi koji je svojim rođenjem ponudio Ljubav kao život. I u našim srcima probudila se ljubav te smo odlučili, kao vidljiv znak našeg zajedništva, organizirati svečanost za sve posjetitelje. Po prvi put smo ujedinili svoje mladenačke snage (učenici vjeronaučne družine Petra Preradovića i mi klasičari).

Kako se rodila ideja?

Zahvaljujemo vjeronaučnoj družini Gimnazije Petra Preradovića pod vodstvom prof. Marija Voronjeckog na svečanosti i otvorenosti za suradnju. Vjeronaučna družina je ujedno i nositelj ovog projekta u kojem su sudjelovali i profesori naše škole: prof. glazbene kulture Perica Mihaljević i Tihomir Sabolić, prof. hrvatskoga jezika Sunčana Voronjecki te prof. grčkog i latinskog jezika Alojzije Groš. U početku su samu ideju razradili profesori (tehničke stvari: zastupljenost u programu, viziju projekta, mjesto održavanja, izrada plakata...). Ništa od ovog ne bi bilo ostvarivo da nismo imali potporu naših ravnatelja. Zahvaljujemo ravnateljici Gimnazije Petra Preradovića, gđi Ivani Bešir i ravnatelju Katoličke klasične gimnazije, gosp. Ivici Šohu na susretljivosti i financijskoj pomoći. Nakon dogovora naših profesora na red smo došli i mi – bitni akteri zbivanja.

Izrada čestitaka
Fotograf: Mario Voronjecki

Kako su tekle pripreme?

Samu ideju ovog projekta radosno smo prihvatili. Znali smo da nas u vrijeme brojnih testova i usmenih

provjera čeka još jedan dodatan posao koji iziskuje naše, ne baš previše slobodno vrijeme, ali nismo se dvoumili. „Ma, imamo mi dovoljno energije“, odmah smo rekli. Uostalom, kad se nešto srcem želi, sve se uspije. Revno smo ostajali 8. sat u školi uvježbavajući naše glasove, neki pjevanjem, a neki intonativnim čitanjem i izražajnim recitiranjem. Veselili smo se svakoj probi jer je ona bila prilika za druženje i bolje upoznavanje. Vjeronaučna družina je izradila prekrasan plakat kojim želimo predstaviti svoj rad. I na kraju pronašli smo još malo vremena kako bismo pripremili male poklončiće u znak zahvalnosti svim posjetiteljima.

Konačno je došao i taj dan

Tog dana tijekom nastave neprestano su se u glavama svih nas vrzmala različita pitanja: „Hoće li to biti baš onako kako smo zamislili? Hoćemo li imati preveliku tremu, dobro pjevati, recitirati, pročitati tekst?“ No, unatoč brojnim razmišljanjima, jedva smo dočekali kraj nastave kako bismo otišli kući urediti se i, konačno, uputiti u knjižnicu na priredbu. Došli smo u dogovoreno vrijeme, odjeveni u bijelo, s osmijehom na licu ispod kojeg se nazirala mala trema. Kako su minute prolazile, a mi se još malo uvježbavali, trema je prerasla u uzbuđenje. Tada su počeli pristizati posjetitelji, a napokon i biskup kojeg smo s veseljem očekivali. Svjetla su se ugasila i zavladao je mrak čiju su tamu paralelno svijetle svojim plamenom i sjajem. Time smo htjeli dočarati mir koji bi trebao vladati u

svakoj duši, kao i naglasiti važnost ovog doba godine te smo i program osmislili kao meditativni hod od adventa do Božića. Na samom početku toplim nas je riječima pozdravila ravnateljica Gradske knjižnice i čitaonice, gđa

msgr. dr. Antun Škvorčević
Fotograf: Mario Voronjecki

Višnja Romaj kojoj ovim putem još jednom zahvaljujemo na ustupljenom prostoru i susretljivosti. Uz zvukove gitare kojima smo započeli svečanost, utonuli smo dublje u svoja razmišljanja, obuzeti spokojem. Čitali smo tekstove iz evanđelja na hrvatskom i grčkom jeziku. Zbor je pjevao božićne pjesme stavljajući naglasak na radost one zvjezdane noći kada je naš Spasitelj rođen u hladnoj štalici, na oštroj slamici. Priredbu smo uljepšali recitalima. Kad smo mi učenici iznijeli sve što smo pripremili, došao je red da našu svečanost upotpune riječi ravnatelja škole. Budući da ravnateljica Gimnazije Petra Preradovića, zbog izvanrednih okolnosti, nije mogla

Pučka čestitka
Fotograf: Mario Voronjecki

Upijanje Božje riječi
Fotograf: Mario Voronjecki

nazočiti programu, naš je ravnatelj pozdravio sve nazočne i zahvalio svim sudionicima programa na uloženom trudu te je izrekao svoju božićnu čestitku. Zatim je biskup msgr. dr. Antun Škvorčević održao govor koji je ostavio na nas velik utisak. Budući da smo čitali Proslov iz Ivanova evanđelja, biskup je izdvojio glavne riječi iz Proslova i na temelju njih usmjerio nas na ono što je zaista bitno: Riječ, Svjetlo i Život. Svi ti pojmovi označavaju Boga; Bog je Riječ, Bog je Svjetlo, Bog je Život. Sve je postalo po Riječi. U Njoj bijaše Život, a život je ljudima Svjetlo koje

Glazba je radost
Fotograf: Mario Voronjecki

svijetli u tami i koje prosvjetljuje svakog čovjeka. Biskup je svoj govor završio želeći nam svako dobro i radost u Gospodinu.

Ubrzo je došao i kraj naše svečanosti. Voditeljice su prisutnima zaželjele blagoslovljen i sretan Božić, a uz zvuke istoimene pjesme svečanost je privedena kraju. Obogaćeni programom ponijeli smo lijepo sjećanje na taj dan i nadu da će se slična druženja nastaviti i u budućnosti.

Lea Bakić

Udah, izdah... samo polako!

Kako je „usnjak“ zaživio i u Virovitici

Odnedavno je mladima u Virovitici omogućen tečaj usne harmonike, uz zagrebački jedini stalan tečaj u Hrvatskoj.

Počeci

Kako usna harmonika ne postoji kao službeni predmet glazbene naobrazbe, na ustrajnim i nadarenim

organiziranje besplatnog tečaja otvorenog karaktera i u Virovitici, u sklopu GŠ Jan Vlašimsky, što je s oduševljenjem prihvaćeno. Za koji tjedan sam pomoću plakata i radijskih oglasa uspio okupiti oko 10 učenika te počeo praviti pripreme za nadolazeći tečaj.

O usnoj harmonici

Usna harmonika (na domaćoj blues sceni uvriježen je naziv „usnjak“ ili eng. „harp“) je instrument nastao prije otprilike stoljeće i pol, ali je svoj procvat kao solo instrument doživjela tek u prvoj polovici 20. st. Tada dolazi u ruke crnih bluesmena te postaje sastavni dio tradicionalne glazbe crnaca, a kasnije, popularizacijom bluesa, i većine

Vježbom do uspjeha
Fotograf: Luka Tripalo

amaterima ostaje da skupljaju i šire znanje o najmanjem instrumentu na svijetu. Upravo zbog toga, u nekoliko posljednjih godina, g. Igor Djeke (inače poznat u glazbenim krugovima Hrvatske kao afirmiran usnoharmonikaš) na raznim festivalima i događanjima diljem Hrvatske organizira višednevnu radionicu usne harmonike. Na radionici podučava osnove sviranja, a preko njegove internet stranice omogućena je i daljnja naobrazba. I ja sam uspio dvaput pohađati već spomenutu radionicu, jednom u Pirovcu, što mi je ujedno bio i prvi kontakt s harmonikom, a drugi put u Valpovu, kada je moj interes za taj instrument još više porastao. Na temelju prenesenog znanja, mnogo materijala s interneta te dugotrajnog slušanja i vježbanja, stekao sam vlastito iskustvo usne harmonike i činilo mi se beskorisnim to iskustvo ne podijeliti s drugima. Uz podršku onih koji su već čuli moje sviranje, poput mog profesora klarineta, predložio sam ravnateljici glazbene škole u Virovitici, gđi Karolini Petrović,

Primjena teorije
Fotograf: Luka Tripalo

popularnih žanrova. Od Sonnya Boya Williamsona, pa sve do domaćeg velikana, Tomislava Golubana, svirali su je mnogi i kroz mnogo

godina za sobom ostavili važne tragove za nadolazeće naraštaje svirača. Blues scena Hrvatske je razvijena, ali nedovoljno medijski pokrivena, što utječe i na njenu popularnost; unatoč tomu, upornim radom i kod nas su se izdigli vrhunski harmonikaši poput već spomenutog Tomislava Golubana (koji je 2005. osvojio prestižno 4. mjesto na svjetskom susretu usnoharmonikaša u Trossingenu), Nevena Mijača, Kreše Oremuša, Igora Djekea, Predraga Lovrinčevića...

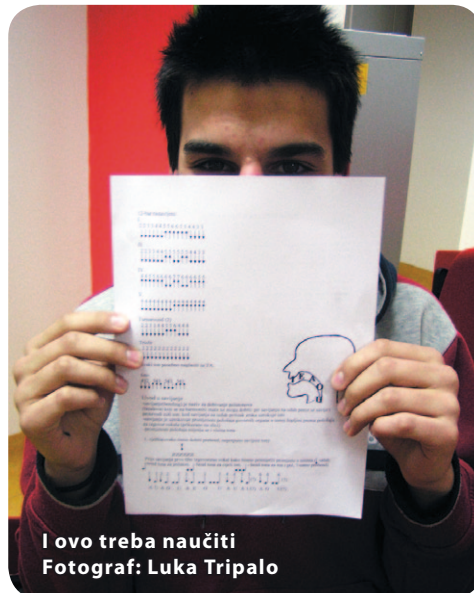
Kako izgleda tečaj?

Tečaj usne harmonike odvija se jednom tjedno u trajanju od jednog sata. Obrađuju se tehnike u skladu s planom rada i napretkom učenika (osobno, iz mnoštva izvora i materijala pripremama svaku lekciju). Takvim prilagođavanjem svakome ponaosob postiže se kod svih sudionika slična razina znanja, što je bitno za skupne tečajeve poput ovog. Zasada još obrađujemo osnovne tehnike u opuštenoj, ali radnoj atmosferi, što pomaže pri postizanju uspjeha. Svaki se sat sastoji od uvodnog dijela, ponavljanja naučenog i učenja novog gradiva. Na početku sata

Samo hrabro
Fotograf: Luka Tripalo

svatko dobije sažetu skriptu rada, bilo za ponavljanje gradiva, bilo za praćenje cijelog sata. Uvodni je dio zapravo samo slušanje glazbenih primjera i veoma je bitan jer na temelju slušanja polaznici mogu čuti kako treba zvučati ono što će učiti. Osim po tome, slušanje je veoma bitan element kod sviranja

I ovo treba naučiti
Fotograf: Luka Tripalo

usne harmonike zbog razvitka osobnog izražaja. U tu svrhu svoje sam „učenike“ opskrbio glazbenom „literaturom“: svaki je dobio ponešto glazbe određenog izvođača koju treba aktivno slušati. Ponavljanje gradiva je kratak dio u kojemu se prisjećamo prošlotjedne lekcije, a potom slijedi novo gradivo. Nekoliko puta odsviram vježbu ili ih na isti način upoznam s novom tehnikom, a potom odvojimo potrebno vrijeme za zajedničko uvježbavanje. Kada završimo s jednim dijelom, individualno ih preslušam, uputim na pogreške i, ako je potrebno, zadržim se na problemu. Potom krećemo sa sljedećom vježbom i tako do kraja sata. Većina sata sastoji se od slušanja i vlastite interpretacije, a daljnje vježbanje (kod kuće) je, dakako, preporučljivo.

Luka Tripalo, i.a

Neizostavno sredstvo
Fotograf: Luka Tripalo

Cilj

Osim samog učenja sviranja, cilj je i razviti stil i osjećaj za sviranje; to nitko ne može podučavati jer je to osobno iskustvo koje će svatko drukčije doživjeti. Na kraju, smatram da ne bi bilo dobro kada bih svoje „učenike“ učio kako nešto svirati; mnogo je efektivnije učiti ih što da sviraju, a uz mnogo truda, nešto savjeta iskusnijih, puno slušanja i uz trunku talenta, mogu i sami doći do onoga kako. Stil je, uostalom, nešto što određuje čovjeka, i ne bi bilo u redu određivati ga u drukčijem smjeru nego što se on prirodno ima razviti. Sloboda u izričaju je stoga veoma bitna, a njegova kvaliteta ovisit će o uloženom trudu. Sve u svemu, zaključujem kako je ovaj tečaj malen korak naprijed u daljnjem razvoju glazbenog života Virovitice. Bitno je napomenuti kako je ovo jedini stalni tečaj usne harmonike u Hrvatskoj, uz onaj kojeg vodi g. Neven Mijač u Zagrebu. Bit će potrebno još mnogo rada za razbijanje predrasuda o ovom instrumentu, ali se nadam kako će tečaj uroditi dobrim plodovima i obogatiti glazbenu scenu za jedan svjež izraz, za jedan vrijedan doživljaj i jedan cijeli novi svijet u kojemu su osjećaji i glazba jedno. Upravo je na to stapanje čovjeka i njegove glazbe u jedno mislio Robert Johnson kad je rekao: „Sva glazba je (u stanju biti) dobra.“ Sve dok se radi iskreno i sa srcem.

Tri dana projektne nastave

Maštom i kreativnošću do uspjeha

Dana 30. prosinca 2009. godine, unatoč praznicima, u prostorijama naše škole nekolicina mladih svoje prijedpodne odlučila je iskoristiti za učenje.

Naime, profesor latinskog i grčkog jezika, Alojzije Groš i poneki učenici naše škole organizirali su tečaj grčkog jezika za sve one koji imaju želju naučiti nešto novo, ali i upoznati se s jezikom koji budi strah osnovnoškolcima pri upisu u srednju školu. Od 10 sati kada vođeni željom, uz smijeh započnemo naš tečaj, pa sve do 12 sati kada je završio prvi dan, igrali su se smijeh i dječja znatiželja. Uvodnih nekoliko minuta trebalo se upoznati i kasnije je već sve bilo lakše. Za početak profesor Groš objasnio je kakav je grčki jezik i u čemu su njegove posebnosti te koja je to razlika između klasičnog grčkog jezika i jezika Grka danas. S pričom o razvoju pisma stigli smo i do grčkog alfabeta. I tada smo nastupili mi učenici koji smo, poput profesora, podučavali kako napisati ta na prvi

pogled uistinu komplicirana slova. Uz maštu i rječitost zajedno smo uspjeli. Nakon svladavanja najtežeg, ostali koraci u daljnjem učenju bili su jednako prihvaćeni, ono početno oduševljenje nije nestalo. Vježbajući pisanje, igrajući se slovima uz veseli dijalog, vrijeme nas je prebrzo napuštalo. Lijepo je kada svoje znanje možeš prenijeti drugima, a neopisiv je osjećaj kada vidiš da se nisi uzalud trudio.

Sljedeća dva druženja kao i prvo nisu razočarala. Drugog dana projekta (4. siječnja) došle su još 3 učenice, atmosfera je bila opuštenija i slobodnija. Govorili smo o običajima starih Grka, došli smo do zaključka kako se većina običaja iz stare Grčke susreće i u današnjem modernom svijetu. Nakon toga ponovili smo gradivo od prošli put, a onda su na red došli i naglasici. Kao i kod većine učenika, naglasici su izazivali poteškoće u izgovoru, a pritom smo se dobro nasmijali i zabavili. No, bez obzira na poteškoće, učenici su ubrzo sve riječi izgovarali točno. Treći dan govorili smo o Olimpijskim igrama te o prijestolnici antičke Grčke - Ateni, o njenim posebnostima. Nakon toga smo ponavljali dosad naučeno, pisanje i izgovor grčkih naglasaka. „Na tečaj sam došla iz zantiželje, stari grčki jezik mi je zanimljiv iako je mrtav. Ovaj način učenja je puno bolji, zabavniji i manje stresan od onoga u školi“, rekla mi je učenica nakon završenog tečaja. Osim što sam na neki način i ja poučavala, nešto sam i naučila. Biti

profesor nije nimalo lak posao. Sve oči u razredu uprte su u vas, svi čekaju da nešto prozborite, a pravi je neugodnjak ako kažete nešto krivo ili vam se jezik zaplete. Upoznavajući se s grčkom kulturom i običajima, životom starih Grka, pišući i prve rečenice, ali i čitajući ih, naš tečaj priveden je kraju. Nadamo se da smo barem malo uspjeli otjerati strah osnovnoškolaca od nepoznatog. Uvijek je lijepo steći nove prijatelje. S velikom željom za ponovnim druženjem nastavljamo ići dalje svatko svojim putem s nadom da nam se staze života ponovno susretnu.

Veronika Novoselac
i Vesna Sabo

Pod budnim profesorovim okom
Fotografirala: I. Ribić

Učimo od malih nogu
Fotografirala: I. Ribić

Rad u paru
Fotografirala: I. Ribić

Prepuštena sama sebi
Fotograf: I. Ribić

Virovitički list kroz povijest

Čitali ga naši djedovi, čitaju očevi, čitamo i mi

Cilj mog istraživačkog rada je opisati nastanak Virovitičkog lista, istražiti njegov prvi broj, upoznati vas s najistaknutijim novinarima te saznati ponešto o problemima i krizama u njegovom radu kroz godine. Osvrnut ću se na čitanost i tiraž Lista te njegovo egzistiranje danas.

Još kao mala djevojčica rado sam listala i čitala razne novine. Budući da je moj otac dugogodišnji pretplatnik Virovitičkog lista, upravo je taj List najviše plijenio moju pozornost. Čitajući Virovitički list, uvijek me je zanimalo tko je pisao članke, fotografirao, uređivao rubrike i tiskao same novine. Ta me je znatiželja motivirala da istražim povijest Virovitičkog lista, jedinog koji se izdaje u našem gradu. Zato je tema mog istraživačkog rada Virovitički list kroz povijest.

Prilikom istraživanja koristila sam svu dostupnu literaturu, ali koristila sam se i drugim izvorima

Analizirala sam brojeve Virovitičkog lista, osobito njegov prvi broj, kao i druge brojeve koji su izlazili tijekom njegovih 57 godina postojanja. Također sam posjetila redakciju i razgovarala s novinarima te obišla tiskaru gdje se nekada tiskao Virovitički list.

Nastanak Virovitičkog lista

Virovitičko građansko novinarstvo započelo je 1899. izdavanjem prvog broja glasila „Virovitičan“. Nakon njegova gašenja redaju se i drugi, ništa kvalitetniji listovi, koji se zbog male naklade također gase.

Nakon mnogih neuspješnih pokušaja da se u gradu uspostavi javno glasilo koje bi redovito izlazilo, 29. rujna 1953.

Zvonko Lokmer, Pavao Hercigonja, Kamenko Marković, Nikola Bosanac, Ilija Radijevac i Josip Treber.

Kako su imali dovoljno prihoda, redakciju i dopisničku mrežu, organiziranu po cijelom kotaru, uspostavili su List na noge.

Međutim, List se tiskao u Daruvaru pa u Osijeku, što mu je također otežavalo nastanak.

Virovitički list započeo je kao tjednik koji se bazirao na politici. Prvi njegovi novinari bili su amateri i volonteri, što je s vremenom postalo problem zbog njihove nedovoljne profesionalnosti. Ipak, oni su donosili novosti do građana željnih informacija, što je bilo sasvim dovoljno za prihvaćanje Lista.

Prvi Virovitički list

Prvi Virovitički list izašao je 29. rujna 1953. Naslovna tema govorila je o izborima među komunistima za Narodnu skupštinu i Sabor. Zato je na naslovnici lista fotografija

tisku imao cijenu od deset dinara. Prvi broj sadržavao je uglavnom političke i privredne teme iz grada, kotara i države. Nije bilo dovoljno zanimljivosti poput kulture, športa i slično, koje su danas neizostavne.

Sadržaj Virovitičkog lista kroz povijest

Analizirajući brojeve iz pedesetih godina, zaključila sam da je List u početku obilovao politikom. Iako je bio lokalac, Virovitički list je obavještavao i o događajima izvan granica grada, pa čak i države, što znači da je nadilazio lokalni karakter.

Kako je vrijeme odmicalo, Novine su proširivale teme kojima su se bavile. Objavljivane su različite književne vrste poput: feljtona, lirskih reportaža, pjesama, kroz koje su se afirmirali mnogi pisci i pjesnici. Uz njihove objavljene radove i kroz rubriku «Kultura i prosvjeta» među čitateljstvom širila se opća kultura. Uz edukativne i zabavne stranice Lista političke teme su i dalje bile prioritet.

u druge listove. Stoga se počinje okretati djeci i mladima te običnom građanstvu. Uvode se nove rubrike poput „Kutka najmlađih“, „Savjeta poljoprivrednicima“ i „Pisma čitalaca“. Također u Novine dolaze i profesionalni novinari koji svojom stručnošću podižu razinu čitanosti. „Hrvatsko proljeće“ 1971.g. obilježilo je hrvatsku povijest pa se u skladu s tim Virovitički list ponovno vraća politici. List postaje sve kritičniji, raznolikiji, objavljuju se fotografije i umjetničke slike. Smanjena je kulturna rubrika, a druge su spojene u jednu ili su čak ukinute. Članci se uređuju, dobivaju naslove, podnaslove, nadnaslove i međunaslove. Stara konstrukcija lista, da je uvijek na istoj stranici ista problematika, se napušta. Virovitički list tih sedamdesetih godina dobiva i crnu kroniku koja privlači nove čitatelje. Uz politiku, List se vraća kulturi, zabavi i edukaciji.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća, smanjuje se broj stranica političkog sadržaja i

izlazi prvi broj Virovitičkog lista. List je izašao pod imenom „Virovitički list – Organ socijalističkog saveza radnog naroda Hrvatske – za grad i kotar Viroviticu“. Morao je poštivati tadašnju prokomunističku politiku i paziti na sve „neprimjerene“ članke. Upravo to poštivanje vlasti Virovitički list je održalo na „životu“.

Osobe zaslužne za osnivanje virovitičkog glasila nisu bile novinari nego su to bili imućniji građani Virovitice:

Josipa Broza Tita uz crveni naslov: „Značaj i važnost izbora“. Tekst ispod naslova bio je prava politička propaganda.

Članak s poštovanjem govori o komunizmu i tako svojim čitateljima sugerira komunizam kao najbolju politiku. List je sa svojih osam stranica u crno-bijelom

U vrijeme takozvane krize suradnika, List je u nedostatku hrvatskih književnih tekstova počeo prevoditi talijanske tekstove. Važno je da i dalje «Virovitički list» ostaje glavni kroničar grada.

Početkom šezdesetih godina Virovitičkom listu pada tiraž zbog jednoličnih političkih tema i odlazaka novinara

tako sve do Domovinskog rata. Više se pozabavio gospodarskim, kulturnim i prosvjetnim temama. Ratne teme obilježile su brojeve Virovitičkog lista devedesetih godina prošlog stoljeća. Iako je nekad slavio komunizam, List se prilagođava borbi za neovisnost.

Najistaknutiji novinari Urednici Virovitičkog lista kroz godine.

1. Jelica Aničić
2. Drago Miletić
3. Luka Šteković
4. Milan Neff
5. Rudolf Štajner
6. Milan Bešir
7. Trpimir Markotić
8. Zvonko Jesenković
9. Katica Kovačević
10. Karlo Puškarić

Virovitički list danas

Virovitički list ove godine obilježava 57 godina izlaženja. Kroz godine se mnogo mijenjao dok nije došao do današnjeg izgleda. Prva i najvažnija promjena su zreli sadržaji profesionalnih novinara, sadržaji o gradskim događajima, gospodarstvu, politici, kulturi, sportu. Tu su još vijesti iz općina, vjerski sadržaji, različiti oglasi, natječaji i reklame, umjetničke fotografije i strip o Mikešima. Sve te teme razvrstane su na ukupno 20 stranica u boji,

od kojih naslovnica i duplerica donose najvažnije vijesti. Virovitički list je tjednik koji izlazi četvrtkom po cijeni od 7 kn i može ga se kupiti diljem županije ili postati njegov pretplatnik. Za nas Virovitičane list je vrlo važan tjednik.

Zaključak

Virovitički list je odličan tjednik koji

prati sve događaje u gradu i županiji te tako puni arhiv virovitičke povijesti. On je najbolji izvor za istraživanje novije virovitičke povijesti i zato je vrlo važan. Po mom uvjerenju Virovitički list bi mogao obogatiti svoj sadržaj nekom zanimljivom kolumnom, romanom u nastavcima, enigmatikom i sličnim zanimljivim rubrikama. Vjerujem kako bi takvim «osvježenjima» naše Novine proširile krug svojih čitatelja, koji ga vjerno drže na životu već više od pola stoljeća.

Razgovor s novinarom Virovitičkog lista gosp. Trpimirom Markotićem

1. Virovitički list prošle je godine proslavio 56. rođendan. Što mu je pomoglo da se toliko dugo održi u gradu i da proslavi tako visoku obljetnicu?

Čitatelji održavaju list na životu. Bez njih nema Virovitičkog lista.

2. Pojasnite mi problematiku tiskanja Virovitičkog lista kroz povijest?

List se najprije tiskao u Daruvaru, zatim u Osijeku, da bi 1958. tiskanje prešlo u Viroviticu. Početkom 2000. tiskanje se ponovno seli u Osijek zbog razvijenijih tiskarskih strojeva.

3. Kakva je sadašnja čitanost lista?

Najčitaniji je list u županiji. Mislim da to puno govori.

4. Čitala sam o mnogim krizama i problemima s kojim se Virovitički susreo. Je li bilo neke veće krize od 2000., tj. od novog stoljeća?

Virovitički list stalno se susreće s novim problemima i krizama jer je borba protiv konkurencije i za čitatelje teška i stalna. Zapravo, tako je sa svim listovima, magazinima ili novinama.

5. I na kraju možete li mi nešto reći o novinarima lista?

Virovitičkim listom prošla je jedna plejada novinara. Mnogi od njih danas su veliki profesionalci koji rade na visokim mjestima u raznim zagrebačkim redakcijama. Novinari koji su ostali djelovati i raditi u gradu i Listu, također su vrlo važni za virovitičko novinarstvo i treba ih spomenuti.

Zahvaljujem gosp. Trpimiru Markotiću na razgovoru.

Magdalena Medved,
1. razred

Kutak zdravlja Što jesti i kako se zdravo hraniti?

Zdravlje je bogatstvo koje je današnjim tempom života veoma ugroženo. Moderan život podrazumijeva užurbanost pa tako i „brzu“ hranu koja je sve samo ne izvor bogatstva potrebnog našoj zdravoj prehrani. Što je zapravo pravilna prehrana o kojoj toliko slušamo u posljednje vrijeme? Koje namirnice su zdrave toliko da zadovoljavaju ne samo naše životne potrebe već i poboljšavaju cjelokupnu sliku našeg zdravlja?

Narezana **MRKVA** nalikuje ljudskom oku. Zjenica, šarenica i linije koje se šire izgledaju baš kao ljudsko oko. Znanost danas dokazuje da mrkva pojačava protok krvi kao i funkciju oka.

RAJČICA se sastoji od četiri dijela i crvene je boje poput srca koje također ima četiri dijela. Sva dosadašnja istraživanja pokazuju da su rajčice čista i prava hrana za srce i krv.

BOBICE GROŽĐA koje vise u grozdu isto nalikuju obliku našeg srca. Svaka bobica nalikuje krvnoj stanici i sva dosadašnja istraživanja pokazuju da je grožđe dobra hrana za srce i vitalna hrana za krv.

GRAH koji nalikuje bubrezima zapravo liječi i pomaže u očuvanju funkcije bubrega.

CELER nalikuju kostima. Ova vrsta povrća posebno je usmjerena na snagu kostiju. Kostiju imaju u sebi 23% natrija, a toliko ga ima i ova hrana. Ako nemate dovoljno natrija u tijelu, pomoć potražite u celeru jer ta vrsta hrane nadopunjava potrebe kostiju tijela.

PATLIDŽAN, AVOKADO I KRUŠKE pomažu u održavanju zdravlja maternice te i nalikuju tom organu. Današnja istraživanja pokazuju ako žena pojede jednom tjedno jedan avokado, uravnotežuje hormone, djeluje na težinu i sprječava rak grlića maternice. Potrebno je točno 9 mjeseci kako bi avokado narastao do zrelog voća.

SLATKI KRUMPIR izgleda kao gušterača i zapravo regulira razinu šećera (glikemički indeks) kod dijabetičara.

Masline pomažu kod zdravlja i funkcija jajnika.

GREJP, NARAČA i drugo citrično voće nalikuje žlijezdama koje se nalaze u dojka kod žena i zapravo pomažu zdravlju grudi i protoku limfe oko njih.

LUK nalikuje stanicama tijela, a sva dosadašnja istraživanja pokazuju da luk pomaže u čišćenju otpadnog materijala iz tjelesnih stanica. Stvara čak i suze koje ispiru epiteln sloj oka.

Sve ove namirnice, izvori vitamina i minerala usko su povezane s našim zdravljem, a zanimljivo je da svojim izgledom i nalikuju pojedinim organima našeg tijela. Upravo je to dokaz raznolikosti i zaigranosti prirode sa svojim živim bićima. Povrće ispunja svoju funkciju tako što raste i zori svojim prekrasnim plodovima te nam služi za hranu. Zdravlje treba ponajprije tražiti u ovakvim izvorima hrane, a ovim kratkim zanimljivostima željeli smo se prisjetiti njihove važnosti. Još samo nešto za kraj: ORAH nalikuje lijevoj i desnoj hemisferi mozga, a probudit će moždane vijuge bolje nego bilo kakva čokoladica za vrijeme učenja ili pisanja domaće zadaće! Dakle, znate što vam je činiti!

crtala:
Ivana Kučan

Problemi mladih

Anoreksija i bulimija-putovi do savršenstva ili do pakla?

Prema procjenama, u Hrvatskoj boluje oko dvadeset tisuća osoba od anoreksije i bulimije. Najviše je mladih djevojaka, ali, nažalost, mnoge od njih neće doživjeti četrdesetu. Oko dvije tisuće umrijet će ranije, bolest će ih uništiti na ovaj ili onaj način.

Znatan gubitak težine, strah od debljanja, iskrivljena slika o tijelu, samo su neki simptomi anoreksije, vrlo teške psihičke bolesti.

Bulimija je vrlo sličan poremećaj u prehrani koji se očituje, kao i anoreksija, pojačanim strahom od debljanja, ali i čestim potajnim konzumiranjem hrane.

Te dvije bolesti mnogima izgledaju kao običan hir, čak i mnogi „profesionalci“, na žalost, nisu spremni prihvatiti to stanje kao vrlo ozbiljnu psihičku bolest.

Mediji nas svakodnevno obasipaju manekenkama koje imaju „super liniju“ te se na njih ugledaju mnoge adolescentice. Žele biti kao i one. Žele imati točno određene (savršene) mjere, da im težina ni slučajno ne prijeđe koji gram više od predviđenog za njihovu visinu i godine. Opsjednutost vlastitom tjelesnom težinom, odnosno mršavošću u posljednje je vrijeme zavladao svijetom.

Prema procjenama, u Hrvatskoj boluje oko dvadeset tisuća osoba od anoreksije i bulimije. Najviše je mladih djevojaka, ali, nažalost, mnoge od njih neće doživjeti četrdesetu. Oko dvije tisuće umrijet će ranije, bolest će ih uništiti na ovaj ili onaj način.

Statističarima možda dvije tisuće smrti na četiri milijuna stanovnika u Hrvatskoj ne izgleda mnogo. No, obratimo pozornost tko to nepotrebno umire: najvećim dijelom mlade, natprosječno inteligentne, osjećajne

djevojke koje bi mogle, ako ozdrave, zahvaljujući svom altruizmu dati ovom društvu upravo ono što mu tako nedostaje: ljubav i bržnost za druge.

Znači, sve se može ako se to uistinu želi svim srcem. Naravno, uz potrebnu medicinsku pomoć i uz podršku svojih bližnjih.

Da bi se sve to spriječilo, potreban je dobar odnos prema samome sebi, odnosno vjera u sebe i mišljenje da najveća čovjekova vrijednost dolazi upravo iz njegove nutrine.

Andrea Grdenić

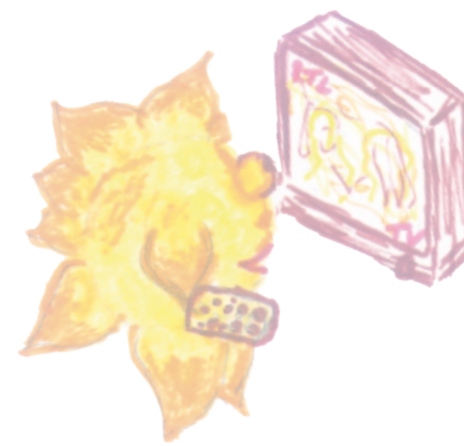
Značaj medija u društvu

Jesu li mediji postali „preopasni“ za mlade?

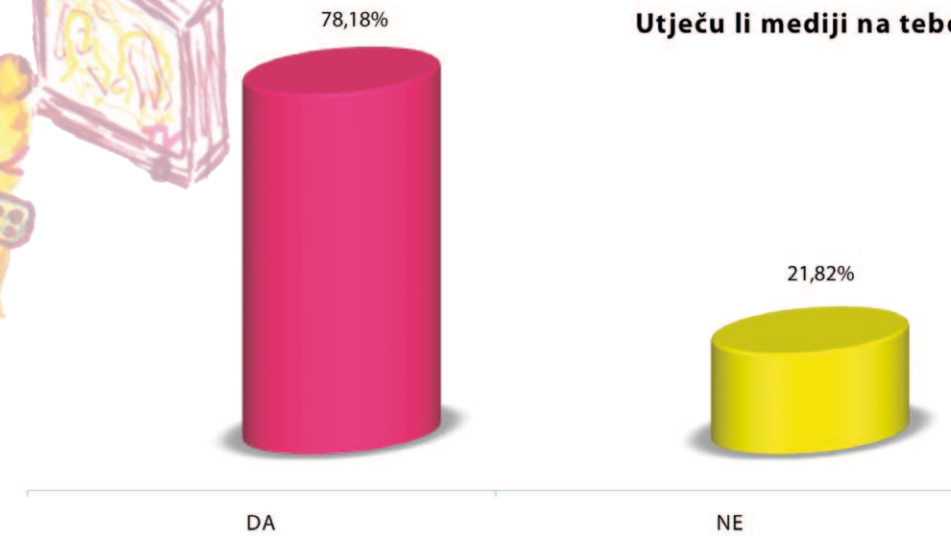
Različite su vrste medija. Mediji su sve što nas okružuje, sve što utječe na nas, u medije ubrajamo naše susjede, prijatelje, obitelj. Najveći utjecaj na mlade imaju elektronski mediji poput: televizije, radija i interneta, ali ne smijemo zaboraviti i tiskovne medije u koje možemo ubrojiti novine i razne časopise od kojih su sigurno najpoznatiji časopisi za mlade. Iako toga mnogi danas nisu sasvim svjesni, mediji jako utječu na razmišljanja i postupke ljudi, a ponajviše mladih. Vjerojatno će se sada mnogi zapitati zašto su baš mladi pod najvećim utjecajem medija, no odgovor je sasvim očit. Mladi u svojem razvoju traže

odgovore na mnoga pitanja što mediji iskorištavaju kako bi utjecali na njih te im putem zanimljivih emisija, članaka i reklama serviraju ono u što žele da mladi vjeruju. Krenimo od reklama u kojima mnoge poznate osobe reklamiraju markiranu odjeću i druge proizvode. Nismo jedanput poželjeli imati neki komad odjeće koji smo vidjeli na svojim idolima- najdražoj pjevačici ili glumici. Čitajući članke u raznim časopisima, nerijetko možemo naletjeti na „savjete“ kako se odjenuti ove jeseni, gdje pronaći najmoderniju odjeću ili koja je frizura „IN“ ove godine.

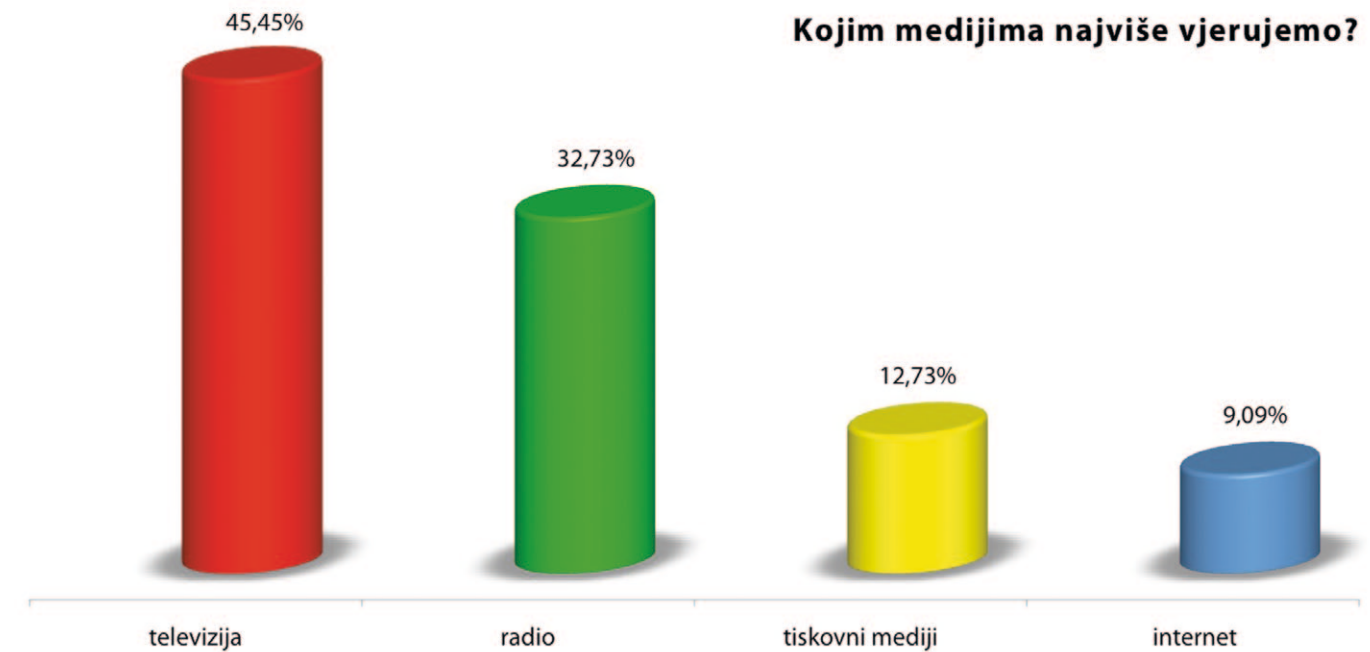
Ne želim ni spominjati na što su sve mladi spremni kako bi izgledali poput neke poznate manekenke ili najdražeg glumca. Nakon svega ovoga, vjerojatno ste se upitali ima li ičega dobrog u medijima. Naravno da ima. Svakako trebamo pogledati neku zanimljivu modnu emisiju, pročitati neki članak i zabaviti se gledajući film ili neku novu reklamu. Ipak, moramo biti svjesni da film nije stvaran i da nitko nije savršen pa ni svi ti glumci. Trebamo se truditi biti ono što jesmo, prihvatiti sebe sa svim svojim kvalitetama, ne dopuštajući da nas mediji uvjere kako postoje ljudi nadljudskih kvaliteta po svom izgledu, intelektualnim i materijalnim mogućnostima. Kako bismo saznali što mladi misle o medijima, proveli smo malo istraživanje u našoj školi.

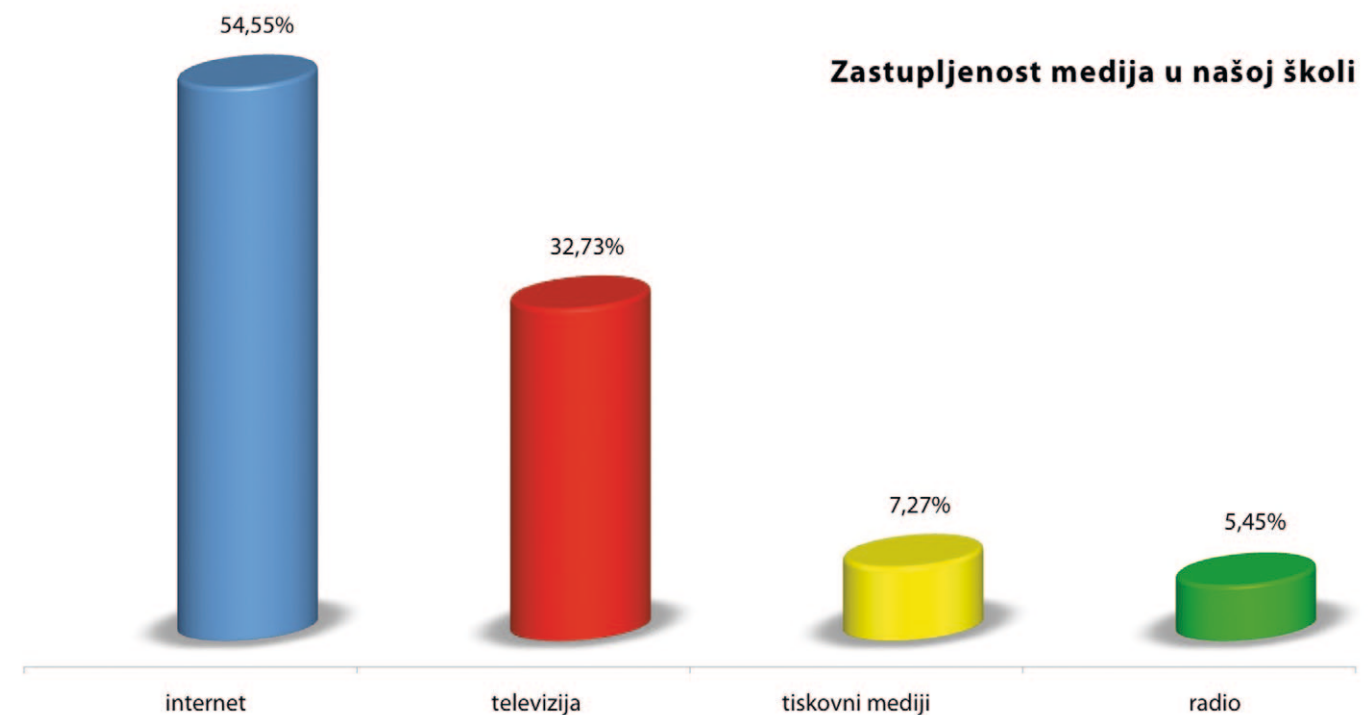
Utječu li mediji na tebe?

Kojim medijima najviše vjerujemo?

Zastupljenost medija u našoj školi

Pravopisna problematika

Je li ispravno napisati neću ili ne ću, je li to pogrešno ili pogrješno?

Volimo mi, klasičari, naš predmet Hrvatski iako je nekima draga samo književnost.

No, još postoje zaljubljenici u gramatičke oblike, foneme, morfeme, jezične i pravopisne zavrslame. U našim pametnim glavama stvorio se košmar od mnoštva riječi i njihovih oblika.

Jesu li zadaci ili zadatci, smijem li napisati neću ili ne ću? Hoće li to za mene tada biti velika greška ili grješka? Katkad nam te dvostrukosti idu u prilog ako nismo sigurni jer kako god napisali, ispravno je. No, to nije najbolje rješenje za one marljive učenike koji će naučiti baš svako pravilo i onda kada misle da su sigurni, da je nova petica na pomolu, iznenadi ih iznimka.

Konačno smo baš svi zapamtili kako imenice na -cka, -čka, -tka, -zga

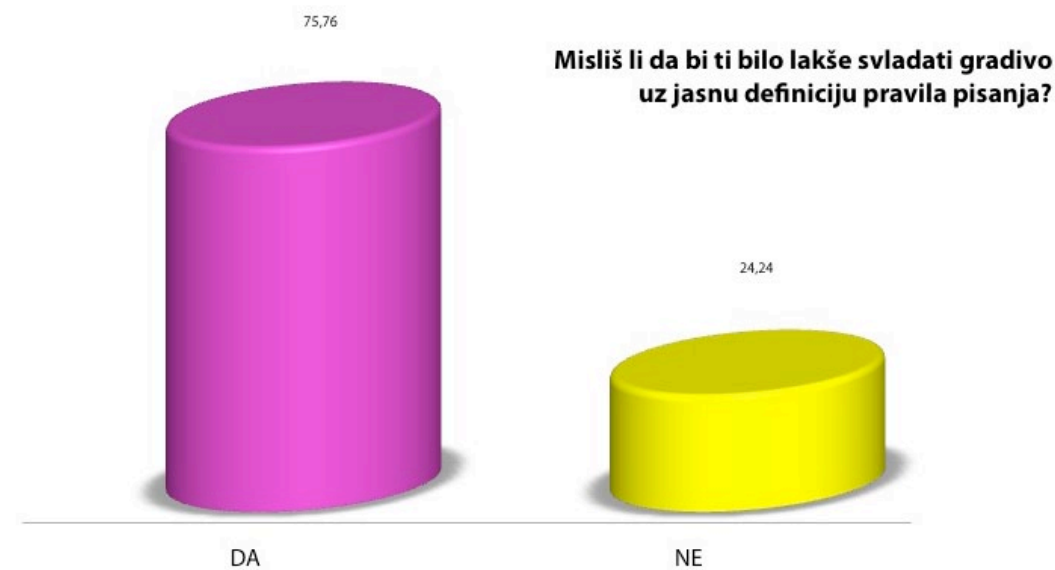
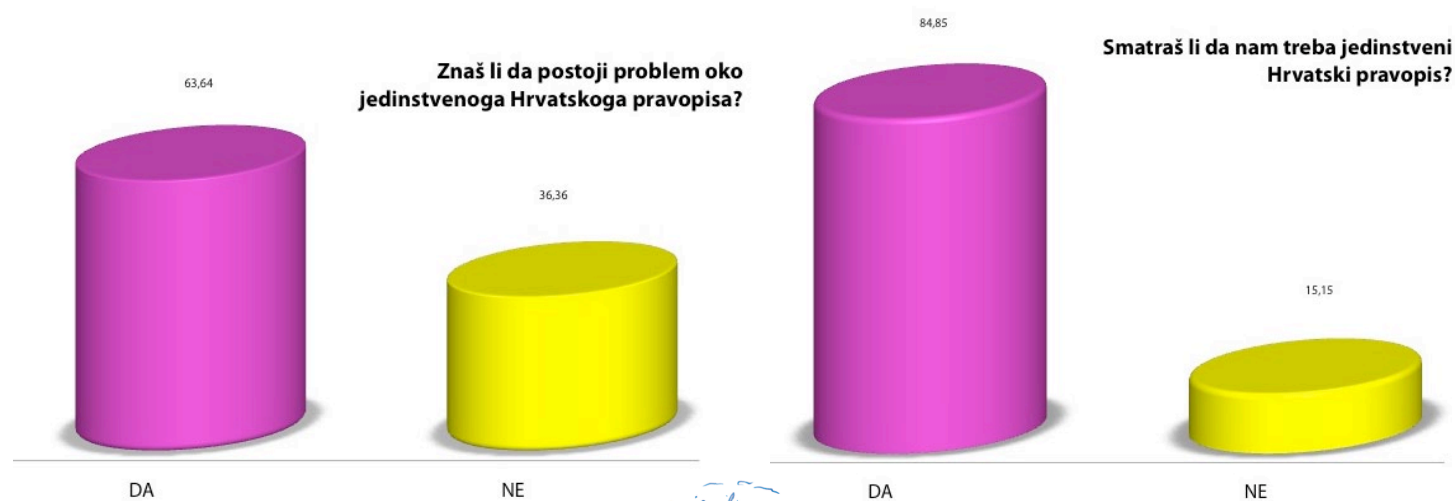
ne provode sibilizaciju. Kad ono iza ugla vreba još jedna iznimka u nizu, kako bi srušila svaki naš trud u pamćenju nastavaka. Imenica bitka je iznimka od pravila, što znači da su u dativu jednine dopuštena oba oblika: bitki i bici. Kad bi to bila jedina iznimka, i nju bismo svladali, ali ona je samo kapljica u moru. No, kako nakon tmurnih oblaka jednom mora zasjati sunce, tako se možda nazire svjetlost i ovom problemu. Načuli smo od prof. hrvatskoga jezika kako su i profesori odlučili ovaj put stati „na našu stranu“, olakšati muke nama, ali i sebi. Društvo prof. hrvatskoga jezika zalaže se za jasnu definiciju pravila pisanja, tj. žele dogovor oko jedinstvenoga pravopisa. Iskreno se nadamo da će tu bitku dobiti.

No, do tada nam ne preostaje ništa drugo, nego zavirivati u sve postojeće pravopise. Primjećujem jednu malu korist u svemu tome (naravno, za nas učenike). Ako vam se školske zadaćnice budu pretjerano crvenile, listajte sve postojeće pravopise, vjerojatno ćete naići na mnoge dvojnosti, a one mogu biti rezultat bolje ocjene jer je još uvijek dopušteno i jedno i drugo.

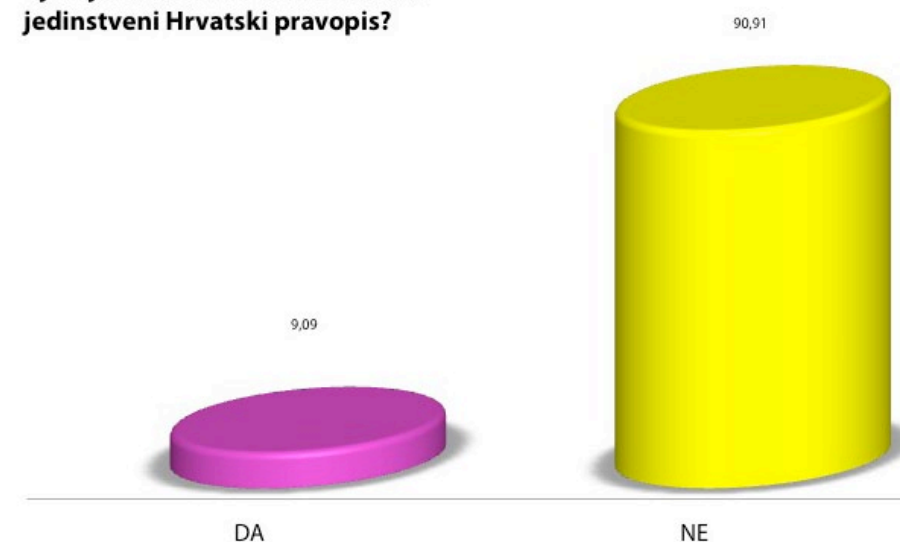
Istražili smo što o pravopisnoj problematici misle učenici naše škole.

Provedena anketa nam govori da su učenici naše škole svjesni problema, ali i razočarani oko jedinstvenoga Hrvatskoga pravopisa. Smatramo da bi nam bilo lakše shvatiti i usvojiti gradivo uz jedinstveni pravopis, ali mislimo da se on još dugo neće ostvariti. Također smatramo da taj problem trebaju rješavati stručno osposobljene osobe za to područje te se kao pojedinci ne možemo uključivati u taj problem jer za takvo što nismo osposobljeni. Ipak smo mi samo učenici, koje ionako nitko previše ne pita za mišljenje.

Vjeruješ li da ćemo uskoro dobiti jedinstveni Hrvatski pravopis?

Da imaš mogućnost, što bi ti učinio/la po pitanju jedinstvenoga Hrvatskoga pravopisa?

* Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa

Glazba je mudrost

...izražava što riječi ne mogu i govori kada je šutnja nemoguća. (V. Hugo)

Dobra glazba je oduvijek nastajala iz fascinantnog nadahnuća i poticala na nj; u izmjeničnom djelovanju glazbenog sklada i sklada riječi nastala su mnoga umjetnička djela. Još su stari Grci smatrali kako glazba može potaknuti na marljivost, plemenitost, hrabrost i nježnost, a kako ona može, iako ne dokraja, oživjeti u riječima i roditi mudrost, pokazuju citati glazbenika i onih koji glazbu vole.

Glazba je...

...zvuk osjećaja. (N.N.)
...dovoljna za životni vijek, ali on nije dovoljan za glazbu. (Sergei Rachmaninov, ruski skladatelj)
...ljubav u potrazi za riječima. (Sidonie Gabrielle, francuska spisateljica)
...vaše vlastito iskustvo, vaše vlastite misli, vaša mudrost. Ako je ne živite, ne možete je ni svirati. (Charlie „Bird“ Parker, jazz saksofonist)
...neposredna umjetnost: uvijek se događa upravo sada. (Sam Andrew, rock gitarist)
...izljev duše. (Frederick Delius, engleski skladatelj)
...harmoničan glas stvaranja; odjek nevidljiva svijeta. (Giuseppe Mazzini, talijanski revolucionar)
...umjetnost razmišljanja zvukovima. (Jules Combarieu, francuski muzikolog)
...moralni zakon. Ona daje život svemiru, krila umu, let mašti te šarm i radost životu. (Platon, grčki filozof)

Citati glazbenika

Dobra stvar u glazbi: kad te udari, ne osjećaš bol. (Bob Marley)
Čovjek je svemir unutar sebe. (Bob Marley)
Glazba raspaljuje temperament. (Jim Morrison)
Ljudi kroz umjetnost potvrđuju svoje postojanje. (Jim Morrison)
San koji sanjaš sam je san. San koji sanjaš s nekim drugim je stvarnost. (John Lennon)
Život je ono što se događa dok planiraš ostale stvari. (John Lennon)

A glazbenici su rekli...

Moja se glazba opire sustavu koji uči živjeti i umrijeti. (Bob Marley, reggae pjevač)
Svi glazbenici su potajno matematičari. (Thelonious Monk, bebop klavirist)
Glazba ne laže. Ako će se nešto na svijetu promijeniti, to se može dogoditi jedino kroz glazbu. (Jimi Hendrix, blues gitarist)
Ne marim za pravila. Ustvari, ako ih u svakoj pjesmi ne prekršim barem deset puta, nisam dobar u svom poslu. (Jeff Beck, jazz gitarist)
Znatiželja i strast za novim idejama su ono što glazbenika gura naprijed. (Elvis Costello, rock gitarist)
Bez glazbe da ga ukrasi, vrijeme je samo skup dosadnih datuma. (Frank Zappa, rock gitarist)

Glazbenici nikad ne idu u mirovinu: oni prestaju kada više nema glazbe u njima. (Louis Armstrong, jazz trubač)

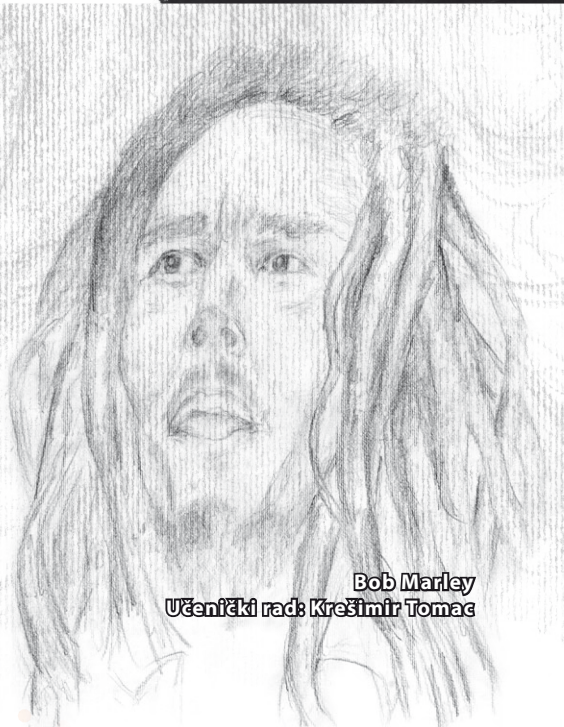
Glazbenikova je dužnost da ne zna što radi. (David Byrne, rock pjevač)
Nije me briga za glazbu; ja volim zvukove. (Dizzy Gillespie, jazz trubač)

Glazba je vino što puni kalež tišine. (Robert Fripp, rock gitarist)

I za kraj...

Bez glazbe, život bi bio pogrješka. (Friedrich Nietzsche, filozof)

Luka Tripalo

Mudrost u ruci

U meni žive pročitane knjige kao dragocjen savjet i životno iskustvo

Knjige su hrana za dušu. Pročitani romani ili bilo koja druga vrsta književnosti upotpunjuje nas u smislu obogaćivanja našeg rječnika, ali ne samo to... kad čitamo knjige koje nas posebno zanimaju, živimo u nekim novim svjetovima, na nekom drugom planetu, a mašta je brod koji tim svjetovima plovi. Čovjek u knjigama može biti bilo tko, one nam dopuštaju da se udubimo u njihov svijet i makar na kratko zaboravimo svoju sumornu i prosječnu okolinu. No, u sadašnje vrijeme kada su najvažnija tehnološka dostignuća, svijet pomalo zaboravlja na vrijednost knjiga. Međutim, one uvijek čekaju da im se vratimo i proživimo s njima njihove pustolovine. Ovo su neki od naših prijedloga čudesnih svjetova mašte i snova.

Za sve „knjigoljupce“ priredili smo neke prijedloge

TOP 5 knjige

1. Matildin posljednji valcer Tamara McKinley

Jenny dobiva, kao oproštajni dar od svog supruga, ovčarsku farmu u australskom zaleđu. Odlazi na to imanje gdje nailazi na mnoštvo tajni koje se tiču Matilde Thomas, prethodne vlasnice te farme. Njezini susjedi nerado govore o Matildi, ali Jenny otkriva Matildine dnevnike i ulazi u priču koju ni u snu ne bi zamislila. Što dulje boravi na ovčarskoj farmi, počinje se pitati je li nasljedstvo blagoslov ili prokletstvo.

2. Prijestolje od zmajokosti Ted Williams

Prvi dio djela Sjećanja, tuga i trn. Pisac u priču unosi mistične likove, nenadane obrate, lukave zaplete, drevnu povijest i živopisne krajolike. Ovdje pronalazimo zmajeve, patuljke, vilenjake, čarobnjake, zle sile, princeze, izdajnike, izbavitelje, divove, i napose, junake. Zapravo, pronalazimo sve elemente dobre fantastike.

3. Sestre po trapericama Ann Brashers

Lena, Carmen, Bridget i Tibby najbolje su prijateljice još od rođenja. Jednog dana u trgovini rabljene odjeće pronalaze sasvim obične, iznošene traperice. Različitih tjelesnih obilježja, djevojke začudo otkrivaju da traperice pristaju savršeno svakoj od njih. Odlučile su da će tog ljeta, koje će provesti odvojeno, izmjenjivati traperice i slati ih poštom, te nositi u svim važnim trenutcima. Traperice postaju čarobne i povezuju njihove misli, snove i nadanja.

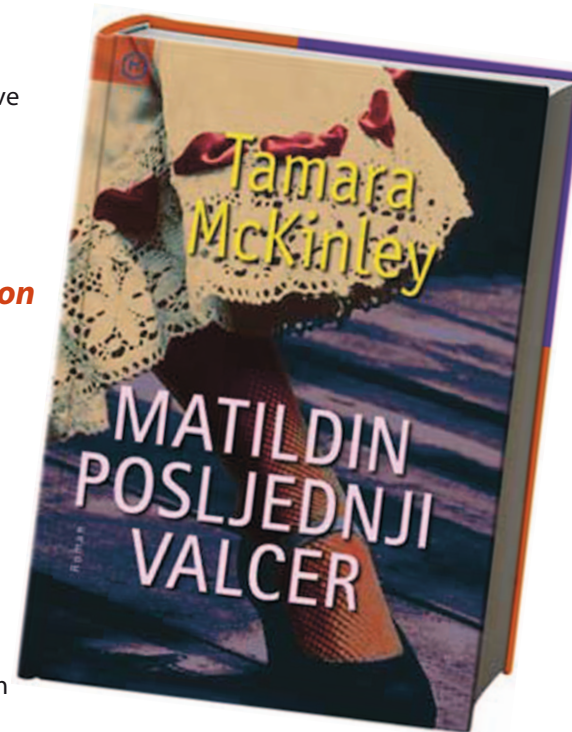
4. Trinaest malih plavih omotnica Maureen Johnson

Nakon smrti svoje tete, umjetnice slobodna duha koja je znala nestati, sasvim neočekivano i neobjašnjivo po nekoliko mjeseci, sedamnaestogodišnja Ginny prima trinaest malih plavih omotnica. Svaku sljedeću od njih smije otvoriti prije nego što izvrši zadatak iz prethodne. Tog ljeta, upravo zahvaljujući malim plavim omotnicama, Ginnyn se život mijenja.

5. Karipska misterija Agatha Christie

U ovom djelu domišljate Agathe Christie glavni je lik slavna gospođica Marple. Ona se odmara na prekrasnim, suncem i morem okupanim Karibima gdje upoznaje različite goste i ljubazni bračni par; vlasnike hotela. Počnu se događati razna umorstva. Jedan gost izjavljuje da je prepoznao ubojicu, no prije nego što je uspio otkriti tko je to, umire. Svi u hotelu misle da je umro prirodnom smrću, no gospođica Marple ne dijeli njihovo mišljenje. Tada se raj pretvara u pakao. Svi imaju motiv, a nitko nema alibi. Ali gospođica Marple i ovaj put ne dopušta ubojici da prođe nekažnjeno.

Lea Bakić i
Valentina Volf

Posjet kazališnim daskama koje život znače Poučeni primjerom Maloga princa krenimo putem ljubavi i odgovornosti

**Hodajući, razmišljala sam kako je danas uistinu teško čuvati uspomene.
Nisam ni slutila kako ću danas ponovno naučiti voljeti.**

Svanulo je maglovito, prohladno listopadsko jutro. Nestale su zvijezde i nebo su prekrili sivi, sjetni, pomalo tmurni oblaci... Otvarajući snene i još uvijek pospane oči, pozdravljajući nov, a opet sasvim običan i ni po čemu poseban dan, izašla sam i polako krenula u „pustinju.“ Iako je vani bilo uistinu hladno, moje srce nije osjećalo hladnoću. Hodajući, razmišljala sam kako je danas uistinu teško čuvati uspomene. Nisam slutila kako ću danas ponovno naučiti voljeti...

Tako lutajući mislima, stigla sam do škole. Sati su brzo protekli i u tren oka na vrata nam je pokucalo vrijeme. Vrijeme polaska kada odlazimo u kazalište, pred daske koje život znače sa samo jednim ciljem-učiti...Naš učitelj bio je Mali princ koji svojim svemirskim putovanjem dolazi do spoznavanja vrlina odgovornosti i poštenja, prijateljstva i žrtve kako bi dosegao veličinu ljubavi. Djeca će Malog princa doživjeti na svoj način, prepoznavajući u njemu bliska obilježja djetinjstva i dječjeg interesa, a odrasli će spoznati osamljenost, sjetu i snažnu kritiku modernog čovječanstva sapetog otuđenošću, krutom hijerarhijom materijalizma i koristoljublja. Mnogima će Mali princ pokazati kako vratiti ljepotu izgubljenog dječjeg pogleda i otkriti važnost u svakodnevnim, ali toplim i plemenitim vrijednostima života. Kritički su prikazani likovi vladara, oholice, pijanca, poslovnog čovjeka i pripaljivača svjetiljke. Naizgled su samozadovoljni, ali ne vide ograničenost svoga ponašanja

i ne žele se suprostaviti svojim manama. Nalik su samo mehaničkim lutkama jer bez volje i kreativnosti vrše svoje zadatke i odluke. To što žive na zasebnom planetu simbolika je sve veće osamljenosti i izoliranosti čovjeka. „Pusto je i među ljudima“ izreka je zmijske koja govori o nedostatku prijateljstva i prave komunikacije među ljudima. Tajnu spoznavanja vrijednosti ne izriče čovjek, već životinja, lisica. Sam krajolik pustinje potreban je da bi se na život počelo gledati drugim očima i da bi se jače spoznala sva pustoš otuđenog svijeta. Mali princ istovremeno nas ispunjava tugom i bogatstvom lijepih misli. Otkriva beskrajnu čovjekovu usamljenost, skučenost i nesigurnost življenja. Dijalozi Maloga princa, nesputano izricani dječjim ustima, pokazali su mi ono najljepše u ljudskim osjećajima, a nažalost odrasli upravo te najplemenitije osjećaje skrivaju, zatomi, stide ih se. No, ne stide se pokazati bešćutnu borbu za prestiž i društvenu moć.

Gledajmo život drugačijim očima-očima Malog princa.

Gledajmo srcem jer bitne su stvari očima nevidljive! Premda nas priča o Malome princu može rastužiti, kao mene, ona začudo iza sebe ostavlja i osjećaj smirenosti, vedrine i ljepote. Mali princ pokazao nam je da se najveće vrijednosti ljubavi i prijateljstva trebaju izgrađivati postepeno, strpljivo, u dugotrajnom procesu davanja, u kojem niti najveća žrtva ne može poremetiti vrijednost i cijenu nemjerljivih ljudskih vrlina. Pogledajte noćas zvijezde! Ako vas uspiju podsjetiti kako ste odgovorni voljeti, i ako čujete osmijeh Maloga princa, znat ćete što sam doživjela i danas naučila. Pokušajte zajedno sa mnom krenuti putem do zvijezda.

Veronika Novoselac

Mali princ
Učenički rad: Ivana Kučan

Pjesnici su ljudi neobična srca Razgovor s Lucijom Martinko-Hock

*Suze i dalje padaju... ne skrivam
Netko govori – Ne obaziri se –
Tko? Tko si ti?*

Tvoj Anđeo u Bijelom...

*Lucija Martinko – Hock,
Anđeo u Bijelom*

Riječi pokreću djela

Uz prisutnost riječi možemo izraziti svoje osjećaje, misli, nade... Što su riječi i kako ih definirati? Lingvisti navode da je riječ najmanja samostalna jedinica koja ima značenje, no što riječi zapravo znače? Kakav utjecaj riječi imaju? Ova sam pitanja postavila mladoj pjesnikinji, Luciji Martinko – Hock, koja je ujedino i učenica 2.a razreda naše škole. Ona je prije godinu dana objavila svoju prvu zbirku pjesama „Anđeo u Bijelom.“

Zaista je rijetko da netko u našim godinama, kada je izazov društva jači i utjecajniji od našega «ja», napiše zbirku pjesama koja je od strane kritičara i stručnih ljudi dobila pohvale. Kako je sve to počelo?

Oduvijek sam voljela pisati. S pet sam godina mami slala poruke u kojima sam tražila oprost jer sam bila zločesta. Ne znam koji bih dio svoga života uzela kao ključan trenutak u svome stvaralaštvu. Već

sam u trećem razredu osnovne škole krenula u školsku novinarsku grupu, što je vrlo neobično jer se tek u petom razredu može priključiti novinarskoj grupi, a u osmom sam razredu bila urednica školskoga lista „Iskrice“.

**Što te nadahnjuje?
Što te potiče na pisanje?**

Iskreno, ne znam odgovoriti na ovo pitanje. Volim pisati pjesme jer me to upotpunjuje. Dovoljan mi je samo jedan mali razlog da nastane pjesma.

Kako inače nastaju tvoje pjesme?

Noćni sam tip pa većina pjesama nastaje noću. Kada pišem, pišem u potpunom mraku uz prisustvo svijeće jer me to čini potpunom. Osim svijeće, upotpunjuje me miris naranče.

Kako je nastala zbirka pjesama „Anđeo u Bijelom“?

Pjesme su nastajale postepeno. Većina njih ili gotovo sve nastale su u kasnim noćnim satima. Pjesme koje se nalaze u mojoj zbirci počela sam pisati u sedmom razredu osnovne škole. U tom sam razdoblju upoznala vrlo zanimljive ljude i zapravo spoznala pravo prisustvo Boga.

Što nam možeš reći o svojoj zbirci pjesama?

Zbirka ima simboličan naslov: Anđeo u Bijelom. On označava jedinstvo Krista i čovjeka. Kao što sam rekla, pjesme su pisane noću. Pjesme su ljubavne tematike jer sam sentimentalna tip osobe. Zbirka se sastoji od četiri dijela. Zadnji dio nosi naziv „In Memory“ i posvetila sam ga dragim, umrlim osobama, djedu i prabaki. Svaka je pjesma odraz mene, mojih osjećaja, a zanimljivo je da nijedna pjesma nema naslov.

Pjesma koja je posvećena tvojoj prabaki zapravo je sonet pisan kajkavskim dijalektom. Kako to?

Ne znam kako sam se odlučila za sonet. Što se kajkavskog dijalekta tiče, do sedme sam godine živjela u Zaprešiću, a rođena sam u Zagrebu.

Tko te je poticao na pisanje?

Ovom prigodom još jedanput zahvaljujem svojoj mami Vesni. Ona je bila moj kritičar i bez njezine potpore ove knjige ne bi bilo. Zahvaljujem i ocu koji je bio urednik i nakladnik moje zbirke. Na pisanje me je također poticala profesorica Osnovne škole Suhopolje, Ivančica Fett – Škvarić koja me je brusila da iz neizbrušenog postanem izbrušeni dijamant. Najveća hvala dragom Bogu što mi je dao ovaj dar.

Čime se baviš osim pisanja?

Kao i svaki drugi tinejdžer volim izlaske i uživam u slušanju glazbe, raduje me i skijanje. Osim pisanja, još crtam i osam godina sviram flautu.

Osim Katoličke klasične gimnazije, upisala si i Glazbenu školu u Virovitici (srednjoškolsko obrazovanje), smjer glazbenik – instrumentalist. Što nam možeš reći o tome?

Jednostavno rečeno: „Glazba mi se uvukla pod kožu.“ Završavajući zadnje razrede osnovne glazbene škole u Virovitici, željela sam iskušati nešto novo. Oduvijek sam imala želju pohađati srednju glazbenu školu. Želja mi je upisati solo pjevanje, no kako tog predmeta još nema, želja mi je i dalje neostvarena.

U pripremi je nova knjiga. Što nam možeš reći o tome?

Da, zapravo u pripremi je ljubavni roman koji će najvjerojatnije nositi naziv „Kip noći“. Nadam se da će ugledati svjetlost dana.

Hvala ti što si izdvojila svoje vrijeme za ovaj intervju. Želimo ti puno uspjeha.

Intervjunirola
Lucija Mađerčić

Žena osupnuta ljepotom

Petrarkin dnevnik kroz prizmu našeg viđenja

...jer ona je za njega zvijezda, sjaj u tamnoj noći...

Nedjelja 1327.

Pošao sam u crkvu. Bila je rana misa i moje je srce trebalo malo mira i spokoja. Putem sam promatrao nepregledna nebesa i svjetlost koja je doticala svaki dio ovog kraja i djelovala na nj. Ušao sam u tu malenu seosku crkvicu i dopustio da u moju dušu uđe mir. Prije nego što je svećenik, odveć dobar govornik, počeo služiti misu, u meni je došlo do kratkog spoja. Tijelom su mi prošli trnci.

Na ulazu je stajala žena. To je bila Laura, supruga Huga de Sade. Njena je ljepota jednostavno obasjavala tamne sjene na hladnim zidovima. Motrio sam ju čitavo vrijeme, čak sam i sam sebe korio zbog nedoličnog ponašanja, ali nisam si mogao pomoći. Pogledavao bih čas njene raskošne, rujne, vedre i duge kovrče, čas njene rumene i radosne obraze. Ona je tako prekrasna, tako naočita, tako čarobna.

Ponedjeljak 1327.

Jučerašnji dan mi ne izlazi iz misli, iz srca. Spoznao sam da sam korak ili čak pola do zaljubljenosti, što mi je čudno jer nikad prije nisam doživio takvo što. Odlazeći jučer iz crkve, opet je plesala u mojoj glavi. Donosila mi razigrani nemir, a ja sam samo gledao... gledao u nju tako gipku i laganu u baršunastoj haljini, gledao u rasplamsale svjećnjake koji kao da su plesali zajedno s njom.

Utorak 1327.

Jutros sam odlučio poći u šetnju trgov ispred crkve. U jutarnjoj vrevi ljudi koji su svaki za svojim poslom odlazili, kretali se prema luci ili nekim drugim nepoznatim pravcima, očima sam tražio Lauru. Nije bila daleko od mene pa sam mogao čuti njen predivan glas. Njene oči, kao ocean pun blistavih zrnaca koji se živahno igraju, u meni

su izazvale novu bujicu osjećaja. A tek usne, crvene kao u vatre, kretale su se skladno govoreći riječi pjesme koje ću, sad znam, zauvijek pamtit.

Srijeda 1327.

Kažu da je ljubav kada srce prestane kucati i počne drhtati...moje je srce toga dana i te ure, ugledavši Lauru, prestalo kucati i zauvijek počelo drhtati...Što ona to ima, kojom je čarolijom i kojim štapićem pridonijela da moje srce zauvijek postane samo njeno i da samo za nju živi i umire?

Četvrtak 1327.

Na večerašnjoj proslavi u grofovom dvorcu opet sam je sreo, samo u toj nadi došao sam među te ljude, tako neznatne naspram sve njezine ljepote. U jednom trenutku pogledi su nam se susreli. Mogao sam uočiti da se pomalo lecnula. Lunjao sam tako svojim mislima umirući da nam se oči opet spoje, da se zjenice preklope. Laura, žena tajanstvenog osmijeha o kojemu pjevaju ptice, osmijeha kojemu ne mogu odoljeti i same zvijezde. Žena, čije ruke imaju sav svemir. Žena, čije su usne slatke kao vino, kao med, a obrazi poput ruže i rosinih kapljica u samu zoru. Žena, čiji pogled skriva i otkriva sne, tajne, želje... Ona, čija pojava tijelu ne dopušta disanje jer se boji poremetiti mir duše koji nastaje u njenoj blizini.

Petak 1327.

Neki ljudski obris u crvenoj haljini i lupanje cipela o pod proparaju tu mračnu zvjezdanu noć. Bilo je hladno... U dnu moje uske tamne radne prostorije gori svijeća. Pišem pjesme posvećene samo njoj. Tinta kapa na pod, u pozadini huče sova. Netko ponovno uznemiruje

spokoj. Tinta kapa i kapa,

svijeća treperi, a na prozoru se pojavi... ona – Laura. Blijeda koža, ruke promrzle od studeni, kao krv rumeni obrazi, no i dalje ona ljupka, šarmantna Laura stoji i gleda tu tintu i to pero koje će uskoro prestati pisati. Ne mogu vjerovati da su u mene ponovno uprte te, kao nebo, plave oči, kao zvijezde sjajne... Hitro, no sasvim tiho da ne bih uništio tu magiju, otvaram vrata. Umrljanim rukama milujem to rumeno lice i gustu kosu. Otipavam crvene nabore rukava. Svila? Taft? Nije bitno. U sebi ne mogu suspregnuti tu žudnju, taj sjaj... ili je sve ovo samo san?

Subota 1327.

Ona je za mene zvijezda, sjaj u tamnoj noći. Kamo god da pođem, vidim samo njezinu pojavu. Ona, koja se noćima sanja, a danima vidi na javi i čije je ime bez obzira na sve uvijek na usnama... Ona, koju srce voli, koja se nikada ne zaboravlja... Posebna, jedinstvena, i voljena.

Petrarca je cijeli svoj život volio i sanjao Lauru i barem tada u snovima bila je samo njegova. Sve njegove pjesme i sav njegov život bio je posvećen njoj- božici, ljepotici... snovima, ljubavi. Nije ni slutila kako je iz prikrajka promatraju dva zaljubljena oka, zaljubljena duša koja ne vidi njene mane, već gleda očima ljubavi. Očima koje vide samo ono najbolje, jer ona je za njega zvijezda, sjaj u tamnoj noći.

Ja nemam mira, a u rat ne hrlim;
led sam, a gorim; plašim se i
nadam; po nebu letim, a na
zemlju padam; ne hvatam ništa,
a svijet čitav grlim.

F.Petrarca

Put putujem...

Posjet gradu na Savi

S nestrpljenjem smo čekali da zabruji motor kako bi smo što pije uživali u blještavilu, vrevi i užurbanoj zagrebačkoj atmosferi.

Posjet Zagrebačkom velesajmu

Bio je 14. dan mjeseca studenog, još je bilo mračno, a ispred škole se skupljala vesela ekipa učenika koja je s nestrpljenjem čekala da pohita u buseve koji će ih odvesti na odredište. Nakon zajedničke molitve i već tradicionalnog pjevanja polako smo se približavali Zagrebu. S namjerom kupovanja knjiga koje su nam potrebne za obrazovanje,tj. od silne želje za kupovanjem tih tako dragocjenih stvari, stigli smo prerano. Uputili smo se u razgledavanje ovog lijepog grada,ali našu pozornost plijenili su šaroliki izlozi trgovačkih centara i tko bi mogao oduprijeti se tim bliješćim reklamama.Nakon neumornog hodanja po trgovačkim centrima krenuli smo na prvotno odredište-velesajam.Nakon trosatnog traženja i lutanja po paviljonima za potrebnim školskim udžbenicima, znanstvenofantastičnim romanima, rječnicima grčkog i latinskog jezik te fotografiranja s likovima iz crtića, napokon smo se uputili prema Kaptolu.

Na Kaptolu

Franjevački samostan i crkva sv. Franje je sjedište Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. Ta predivna građevina je izvorno gotička, a nakon što je uništena u požaru barokizirana je te naposljetku u 19.st., nakon potresa, je rekonstruirana u neogotičkom stilu. Uz veliki oltar sv. Franje Asiškog u crkvi se nalazi još šest pokrajnjih oltara: oltar Presvetog Srca Isusova, oltar Žalosne Gospe, sv. Ane, sv. Josipa, sv. Antuna i oltar sv. Valentina.

Kapela sv. Franje je sastavni dio samostana. Uređena je kao uspomena na Franjin dolazak u Zagreb. Ono što je čini zanimljivom i privlačnom je raskošan barokni izgled, oltar je kameni, a slika prikazuje Franju u stajaćem položaju.

Nakon crkve sv. Franje krenuli smo u posjet majci svih crkava u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Katedrala je izgrađena u neogotičkom stilu, duljine 77 metara, a širine 48,20. Visina tornjeva iznosi 108 metara. Unutarnja površina iznosi 1617 m² i može primiti više od 5000 ljudi. Posvećena je Uznesenju Blažene Djevice Marije, a suzaštitnik je sv. Stjepan kralj. Ta ljepotica se neprestano obnavlja, i još se ne zna kada će obnova biti gotova. U katedrali smo se zajednički pomolili pored groba bl. Alojzija Stepinca.

Naš posjet zagrebačkim crkvama završio je bazilikom Srca Isusova.

Dome, slatki dome

Umorni od putovanja, hodanja,ali i oplemenjeni kulturnom baštinom, krenuli smo u Branimirovu ulicu. Naravno, u Cinestar. Podijeljeni oko izbora filma, bili smo vrlo sretni kad nam je ravnatelj obznanio da možemo odlučiti što želimo gledati. Većina je izabrala film 2012., a tek nekolicina se odlučila za animirani film Niko- Božićna potraga.

Na kraju tako ispunjene subote jedva smo čekali da osvane natpis Virovitica. Mi se držimo one stare: „Svugdje je lijepo, ali kod kuće ipak najljepše.“

Vesna Sabo

Tko ima ljepši osmijeh
Fotografirala: I. Ribić

Katedrala
Fotografirala: I. Ribić

Pripreme za polazak
Fotografirala: I. Ribić

Isusovim koracima Sveta zemlja

Tu je naviještao Radosnu vijest, umro i uskrsnuo jedini Sveti Jošua, odnosno Isus iz Nazareta - Krist - Pomazanik i Sin Boga Živoga.

ZEMLJA KORIJENA ISUSOVIH UČENIKA

Područje uz istočni kraj Sredozemnog mora, a zapadno od rijeke Jordana, u Bibliji i povijesnim izvorima različito se naziva: Kanaan, Zemlja Amorejaca, Obećana zemlja, Izrael, Judeja, Palestina. Za to područje koje je u povijesti povezivalo Siriju i Egipat Herodot, otac povijesti, prvi koristi ime Palestina (oko 450 pr. Kr.).

To je ustvari precizirani oblik hebrejske riječi Pilištim koja je opet nastala od imena ondašnjih stanovnika primorskog dijela tog područja - Filistejaca. Palestinci, a i Arapi općenito to područje zapadno od rijeke Jordan nazivaju Palestina. Taj prostor, barem kada su u pitanju hodočasnici, i jedna i druga strana - Izraelci i Palestinci - najradije nazivaju Sveta zemlja. I mi to područje najradije nazivamo Sveta zemlja, ali ne samo iz poštovanja prema jednom i drugom narodu i njihovim ne malim životnim poteškoćama. Tu je naviještao Radosnu vijest, umro i uskrsnuo jedini Sveti Jošua, odnosno Isus iz Nazareta - Krist - Pomazanik i Sin Boga Živoga. Zato je ta nemirna zemlja za nas ipak Sveta zemlja. Kršćani iz cijeloga svijeta rado hodočaste u Svetu zemlju, Isusovu domovinu jer su tamo njihovi korijeni i korijeni njegovih učenika - kršćana. Posebni je Božji dar hodočastiti u Isusovu domovinu, u vjeri hoditi njegovim stopama. Moja mama je ove godine bila na hodočašću u Svetoj zemlji i imala sam prilike čuti o predivnim mjestima koje je obišla.

NAZARET

Mjesto gdje se Vječnost neraskidivo vezala sa Zemljom. Gdje je anđeo Gabriel navijestio Djevici Mariji da će roditi sina. Jedino mjesto na svijetu gdje se moleći „Anđeo Gospodnji“ kaže: „I RIJEČ JE TIJELOM OVDJE POSTALA“.

Tu je Isus proveo svoje djetinjstvo i mladost. Zato tu sve podsjeća na Njega. Sve doline i brjegovi, sunce, zrak i oblaci. Tuda je On prolazio, sve je promatrao i radio kao drvodjelja... Odatle je kao zreo čovjek pošao propovijedajući dovršiti svoje poslanje.

AIN KARIM

Tu su Marijina pohoda. Mjesto susreta dviju blagoslovljenih majki, Elizabete i Marije. Pred crkvom, na zidu dvorišta, na keramičkim pločicama, ispisan je Marijin hvalospjev Veliča na mnogobrojnim jezicima, među kojima i na hrvatskom.

BETLEHEM

Mjesto Isusova rođenja čije ime na hebrejskom jeziku znači „Dom kruha“. Najomiljenije hodočasničko mjesto u Svetoj zemlji. Ovdje je Bazilika rođenja – središte Betlehema, a u njoj je Špilja rođenja – duša bazilike. Na mramornoj ploči ispod oltara srebrna je zvijezda koju su na to mjesto postavili franjevci. Na njoj je latinski natpis Hie de Virgine Maria Jesus Christus natus est 1717. Ovdje je Djevica Marija rodila Isusa Krista. Tu je Sin Božji rođen kao Sin Čovječji i nastanio se među nama. Postao je dijete ljudsko da bi nas učinio djecom Božjom. Zato je to mjesto sveto. Zato na ovom mjestu svaki vjernik zastane, klekne, sagne se i poljubi tu pozlaćenu zvijezdu.

RIJEKA JORDAN

To je sveta rijeka jer je u njoj Ivan Krstitelj krstio Isusa koji je od tada započeo navještaj Radosne vijesti.

KANA GALILEJSKA

Mjesto gdje je Isus učinio svoje prvo čudo pretvarajući vodu u vino na svadbi na koju je bio pozvan zajedno sa svojom majkom i učenicima...

KAFARNAUM

Ovdje je Isus živio uz more u Petrovoj kućici. Tu je najviše

crkva Pater noster
Fotograf: vl. R. Mokri

Mjesto Isusova rođenja
Fotograf: vl. R. Mokri

propovijedao, učinio mnoga čudesa. Kafarnaum ga ipak nije prihvatio, a Isus mu je preokrenuo zlu budućnost zbog njegove tvrdoglavosti.

GENEZARETSKO JEZERO

Nalazi se 210 m ispod razine Sredozemnog mora te je najniže slatkovodno jezero na kugli zemaljskoj. Bogato je ribom. Glasovita je riba sv. Petra kojoj je u ustima apostol Petar našao novčić - stater - te platio porez za sebe i Isusa. Petar je na Isusovu riječ bacio mreže u more i uhvatio mnogo riba... Isus je na ovom mjestu hodao po vodi.

BRDO BLAŽENSTAVA

Nalazi se na sjevernoj strani Genzaretskog jezera. Uzdiže se nad njim oko 150 metara. Tu se nalazi CRKVA BLAŽENSTAVA u kojoj se na osam visokih kvadratnih prozora prelijevaju u bojama na latinskom ispisane riječi 8 blaženstava. Ta je blaženstva Isus izrekao u govoru na Gori.

JERUZALEM

To je svet grad za gotovo polovinu čovječanstva. Za Židove je nacionalni i vjerski simbol. Svet je i za Muslimane koji ga zovu - Al Kuds - Sveti.

Za kršćane je posebno svet jer je u njemu sam Bog u Isusu iz Nazareta zapečatio svoj vječni savez s ljudskim rodom. Posvjedočio je svoju neizmjerljivu ljubav u osobi Isusa Krista - žrtvom na križu, na kalvarijskoj hridi u Jeruzalemu. Majka mi je pričala o crkvi Očenaša... Mjestu gdje je Isus naučio učenike moliti Gospodnju molitvu. Ovdje se na zidovima u crkvi i u predvorju, na keramičkim pločicama nalazi molitva Očenaš na mnogobrojnim jezicima pa tako i na hrvatskom od 1914. godine.

CEDRONSKA DOLINA

U njoj se na podnožju Maslinske gore nalazi Getsemanski vrt s bazilikom Isusove smrtne borbe, Špilja izdaje i Gospin grob.

BAZILIKA SVETOG GROBA

Mjesto koje želi vidjeti svaki kršćanin gdje je Isus iz Nazareta, Sin Božji, sebe prinio Bogu za žrtvu cjelokupnoga čovječanstva, gdje je u strahu, ali i s najdubljom odanošću i ljubavlju pokopan, odakle je neprimjetno uskrsnuo na novi život. Čim se prijeđe prag bazilike, poslije samo nekoliko koraka, čovjek stoji između dva najsvetija mjesta kršćanstva: lijevo je rotunda s Isusovim grobom, desno Kalvarija, mjesto Isusova razapinjanja. Pred nama je kamena ploča - Stijena pomazanja koja govori o događaju kad su Josip iz Arimateje i Nikodem uzeli Isusovo tijelo, pomazali ga i pripremili za ukop.

KALVARIJA

Ta je stijena svjedok tragedije i uzvišenja ljudskog roda.

ISUSOV GROB

Posebno mjesto u kojemu se nalazi mramornom pločom prekrivena grobna stijena na kojoj je počivalo Isusovo tijelo od Velikog petka do Uskrsnog jutra. Mjesto vjere, nade, ljubavi...

I još o mnogim mjestima na kojima je bila govori mi i sad majka, a ja imam veliku želju jednom obići sva ta mjesta kojim je hodio moj Gospodin, gdje se rodio, rastao, živio, propovijedao, umro i uskrsnuo za mene!

Anja Ferenčević

bazilika Kristova groba
Fotograf: vl. R. Mokri

Crkva „Pater noster“

Put oko svijeta kroz molitvu

Crkva „Pater noster“ smještena je u istočnom dijelu Jeruzalema, na Maslinskoj gori, gdje je Isus naučio apostole molitvu Očenaš. Zidove crkve ukrašava 140 keramičkih ploča na kojima je na različitim jezicima napisana molitva Gospodnja. Kroz brojeve ovog lista predstaviti ćemo vam neke od tih ploča, molitvom Očenaš preletjet ćemo različitim svjetskim jezicima, kulturama i tradicijama te ih tako pobliže upoznati.

Mjesto gdje se svjetlo rađa

Upustivši se u obradu i istraživanje ove teme, postavio sam si teže rješivi problemski zadatak. Trebao sam odrediti stazu kojom bih krenuo na put crkvom „Parter noster“. Trebam li početi s antičkim zemljama, Rimom ili Grčkom? Ili možda krenuti s najvećom, najrazvijenijom, najbogatijom zemljom svijeta. Dok sam razbijao glavu, ovim meni teškim problemom, na pamet mi je pao naziv našeg lista „Lux“ - svjetlost. Razmišljajući kakvu temu obraditi u tek rođenom Luxu, u glavi mi se stvorila ideja „rođenje Luxa“, tj. rođenje svjetlosti. Odakle bolje krenuti, nego ondje gdje se sam Lux, svjetlost, tj. sunce rađa, kolijevka sunca „Zemlja Izlazećeg Sunca-Japan“. Pomolimo se Gospodu na način kako to Japanci čine.

天におられるわたしたちの父よ、
みなが聖とされますように。
み国が来ますように。
みこころが天に行われるとおりに
行われますように。
わたしたちの日ごとの糧を今日もお与
えください。
わたしたちの罪をおゆるしてください。
わたしたちも人をゆるします。
わたしたちを誘惑におちいらせず、
悪からお救いください。
国と力と栄光は、永遠にあなたのもの
です。アーメン

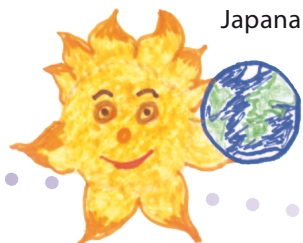
ten ni ora reru watashi tachi no chichi yo ,
mi na ga hijiri to sa re masu yō ni .
mi kuni ga ki masu yō ni .
miko koro ga ten ni okonawa reru tōri chi ni
mo okonawa re masu yō ni .
watashi tachi no nichi goto no kate wo kyō mo
o atae kudasai .
watashi tachi no tsumi wo o yurushi kudasai .
watashi tachi mo hito wo yurushi masu .
watashi tachi wo yūwaku ni ochiira se zu ,
warukara o sukui kudasai .
kuni to chikara to eikō wa , eien ni anata no
mono desu .
āmen

Očenaš na japanskom

Zašto Zemlja Izlazećeg Sunca?

Kada pogledamo kartu svijeta, vidimo da se Japan smjestio na sam

otočja, a najviša planina je vulkan Fuji. Geografski položaj Japana dovodi do velike izraženosti godišnjih

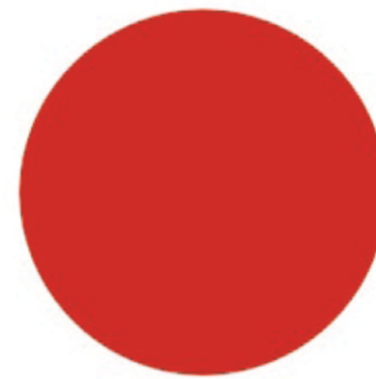
doba. Flora je jako bogata i nezagađena što je dovelo do velike ljubavi Japanaca prema prirodi i razvoju šarolike umjetnosti.

Stanovnici Zemlje Sunca

Japan je jedna od najgušće naseljenih zemalja. Ima 130 milijuna stanovnika, a 340 stanovnika prosječno živi na jednom četvornom kilometru. Glavni grad je Tokio u kojemu živi četvrtina stanovnika. Tokio, Osaka i Nagoyi tri su najveća grada u kojima živi polovica stanovništva Japana. Glavninu japanskog stanovništva čine stanovnici mongolidskog podrijetla koji su se doselili iz raznih dijelova Azije. No, starosjedioci u Japanu već više tisuća godina su narod Ainu koji su živjeli širom Japanskog otočja prije dolaska doseljenika s kopna koji su ih potjerali sjeverno na otok Hokkaido.

Jezik Japana

Službeni jezik u Japanu je japanski (日本語), a govori ga oko 130 milijuna ljudi. Jezik pripada u japansku porodicu jezika s još nekim jezicima na području Japana. Po svojoj se gramatičkoj i sintaktičkoj strukturi, kao i po vokabularu, jako razlikuje od kineskog. Japanski se jezik piše kombinacijom triju različitih pisama: prilagođenim kineskim znakovima koji se zovu kanji (漢字) i fonetskim kana pismima hiragana (ひらがな) i katakana (カタカナ). Kana pisma (hiragana i katakana) su fonetski znakovi, točnije znakovi za japanske

Japanska zastava-HINOMARU
sunčeva zastava ili sunčev disk

onji koji donekle odgovaraju našim slogovima: jedan znak za samoglasnike i suglasnik te po jedan za skup samoglasnika i suglasnika (npr. ka, ke, ki, ko, ku). Osnovne izgovorne jedinice u japanskom nisu glasovi, nego onji- slogovi.

Vjere Japana

Mnoge se vjere u današnje vrijeme prakticiraju na Japanskom otočju, no najzastupljenije su budizam i šintoizam. Većina japanskog stanovništva danas prakticira obje vjere i živi u skladu s njima. Tako se na primjer vjenčanja obavljaju po šinto običajima, a sahrane po budističkim. No, osim ove dvije vjere u Japanu važno mjesto zauzima i kršćanstvo.

Kršćanstvo u Japanu

1549.godine sv. Franjo Ksaverski putuje u Japan i ondje udara temelje Crkve. Do 1551. godine Japanom prenosi Kristovo evanđelje. Nakon njegove smrti u Japan dolaze njegovi nasljednici, također isusovci i ondje postižu mnoga obraćenja. Oko 1580. godine isusovci su na katoličanstvo preobratili oko 200 000 duša od kojih su bili ljudi svih društvenih staleža, a osnovano je oko 200 crkvi. Godine 1580. dva kršćanska japanska princa s grupom japanskih kršćana hodočastili su papi Grguru VIII. nakon čega je u Japanu osnovana prva biskupija.

No, krajem 16. stoljeća japanski diktator Hideyoski ili Taicosama započinje proganjanje kršćana. Nova vjera sa zapada odbacivala je izvorne japanske običaje i vrednote, što dovodi do brutalnih pobuna.5. veljače 1597. u Nagasakiju je razapeto 26 kršćana,

20 Japanaca i 6 stranaca. Usprkos drastičnim proganjanjima, broj kršćana nije opadao. Oko 1600-te bilo ih je 750 000, a 14 godina kasnije oko milijun. Nakon te godine progon se pogoršao. Iz zemlje su protjerani svi misionari, a kršćani su poginuli mučeničkom smrću u najokrutnijim mukama. Nakon godine Gospodnje 1638., uslijedila su nemilosrdna masakriranja kršćana. Broj ubijenih bio je oko 35 000 - 37 000. Od tada Japan se zatvorio od svakog stranog prodiranja osim

Karta Japana po regijama

grada Nagasakija, kojemu su pristup imali nizozemski trgovci. Sumnja da je netko bio kršćanin kažnjavala se ili se od njega tražilo da pogazi križ ili sliku Blažene Djevice Marije. 1857.godine u Japanu je proglašeno slobodno ispovijedanje svih vjera. U Japan su opet stigli katolički misionari, a 1879. godine izgrađena je Katolička crkva Oura u Nagasakiju, a posvetio ju je franjevac B. Petitjean. Dan nakon posvećenja crkve, Fr. Petitjean je zapisao: „Jučer, oko 15 minuta iza podneva vidio sam ispred crkve petnaestak Japanaca, žena i muškaraca, kako stoje pred vratima. Kad sam otvorio vrata crkve i uputio se prema oltaru, oni su ušli u crkvu i slijedili me. Jedna žena došla je bliže k meni, stavila ruku na srce i rekla: „Svi mi u Urakamiju imamo isto srce kao ti“. Upitala je: „Gdje je kip Svete Marije?“ Čuvši ovo sveto ime, nisam više sumnjao. Ovi Japanci su sigurno potomci skrivenih kršćana.“ Japanci su više od 200 godina sačuvali katoličku vjeru skrivajući se pa su dobili naziv Kakure Kirishitan (隠れキリシタン) jap. Skriveni kršćani.

Mislav Peić

Plesni centar „Virovitica“

intervju s predsjednicom Marijom Kovačić

Kada je osnovan Plesni centar „Virovitica“?

Plesni centar „Virovitica“ osnovan je u ožujku 2007. godine inicijativom Damira Marenića, tajnika Plesnog centra i moje malenkosti.

Kako se rodila ideja o takvom pothvatu?

Ideja je proizašla iz obostrane ljubavi prema plesu, plesnim pokretima i veselju koje proizlazi tijekom i nakon takve vrste rekreacije. Plesni centar „Virovitica“ je klub s programom učenja standardnih, latinsko-američkih i društvenih plesova namijenjenih djeci, mladima i odraslima.

Postoji li nešto više osim škole plesa (tečaja)?

Da, nakon završenog plesnog tečaja, koji traje tri mjeseca, gdje se najveća pozornost posvećuje osnovnim plesnim koracima, polaznici se mogu odlučiti i za sportsku grupu standardnih i latinsko-američkih plesova.

Što je to sportski ples?

Sportski ples prema mišljenju mnogih najljepši je dvoranski sport na svijetu. Na vrlo specifičan i atraktivan način u sebi sjedinjuje sport, umjetnost, glamur i smisao za šou. No iza sveg tog glamura i malih i velikih plesaća stoje sati i godine napornog rada, odricanja i treninga.

Plesači-sportaši se natječu u tri sportske discipline: latinsko-američkim, standardnim i kombinaciji 10 sportskih plesova u više starosnih razreda, od osnovaca do veterana. Izlaze na Bodovne turnire, KUP turnire, Državna prvenstva, otvorene međunarodne turnire, a reprezentativci predstavljaju Hrvatsku na europskim i svjetskim prvenstvima.

Priprema za sat plesa
Fotografirala: Iva Ribić

Koliko članova broji Plesni centar i da li se netko od njih natječe na plesnim turnirima?

PC „Virovitica“ danas broji 35 članova, dok je pri krovnoj plesnoj organizaciji Hrvatskom športskom plesnom savezu registrirano 5 športskih plesnih parova, a svoje učlanjenje s nestrpljenjem očekuje još 3 plesna para.

Koje su uspjehe ostvarili Vaši plesači?

U proteklih godinu dana na raznim natjecanjima osvojili su 11 prvih, 9 drugih, 3 treća mjesta te niz drugih zapaženih rezultata.

Koliko često su treninzi sportskog plesa i gdje se oni održavaju?

Treninzi sportskog plesa su 2-3 puta tjedno po sat i pol do dva sata dok se vikendom održavaju ponekad i dva put mjesečno plesni turniri diljem Lijepe naše. Moram priznati kako je dobra organizacija plesaća sportaša najbitnija jer su svima nama školske obveze na prvom mjestu, a sve to treba uskladiti s napornim treninzima. Treniramo u Društvenom domu Opće bolnice u Virovitici i u dvorani koja je smještena u krugu bivše vojarne.

Tko su treneri Plesnog centra?

Glavni trener i mentor je gđa Viktorija Savanović (licencirana sutkinja i trenerica Međunarodnog sportskog plesnog saveza), gosp. Marko Ciboci (višestruki viceprvak RH u latinsko-američkim plesovima) i gosp. Patrik Majcen (višestruki viceprvak RH u standardnim plesovima i u kombinaciji 10 plesova).

Kako gledate na napredak svojih plesaća?

Ples je kao i svaki drugi sport (nogomet, rukomet, tenis) te je potrebno mnogo odricanja kako bi se mogao ostvariti i mali uspjeh. Kod ljudi je uvriježeno mišljenje kako je za ples potreban talent, međutim što će nam talent ako nema napornih treninga. Naravno da je uz talent lakše napredovati, ali iza svakog velikog uspjeha stoje sati i sati treninga.

Kao plesnom pedagogu najbolji i najljepši uspjeh je kada nakon napornog treninga na licima plesaća vidim osmijeh i zadovoljstvo naučenim te veselje kada se to naučeno i istrenirano znanje stečeno u dvorani dokaže i na plesnim natjecanjima u konkurenciji svojih vršnjaka iz cijele Hrvatske.

I za kraj, što Vama znači ples?

Dan bez plesa, izgubljen je dan!

Anamarija Zdjelar

Upoznajmo poseban sport

Bilo mi je osam godina kada me je mama jednog nedjeljnog poslijepodneva odvela u obližnju školu jahanja. Bio je to moj prvi susret s tako ogromnim životinjama prema kojima sam u početku osjećala strah. No, čim sam svoju malu ruku položila na velik, topao i umirujuć konjski vrat, sav strah je nestao i znala sam da se rodila jedna velika ljubav. Konj, životinja koja se u početku činila tako velika i zastrašujuća, odmah je postao moj najbolji prijatelj pun razumijevanja i strpljivosti za jednu napornu osmogodišnjakinju.

Ubrzo sam naučila osnovne stvari konjičkog sporta, a moja je ljubav prema konjima svakog dana bivala sve veća. Jednostavno sam bila oduševljena jahanjem i konjima.

Jahanje, kao i svaki sport, ima svoje prednosti i nedostatke; nema boljeg osjećaja od galopiranja po šumskim stazama, ali uvijek se mora biti na oprezu jer konja može zastrašiti i najobičniji pokret ruke. Iz šestogodišnjeg jahačkog iskustva znam da su prilikom jahanja jako važne i najmanje sitnice kao što su: položaj ruku, izgovaranje naredbi. Ako se te nama nevažne sitnice učine pogrešno, konj postaje nervozan i zbunjen. Ovaj poseban sport nije nimalo jednostavan kao što se na prvi pogled čini. Zahtjeva mnogo strpljivosti, volje i ljubavi. Smatram da je na neki način posebniji od drugih sportova jer ljubav i prijateljstvo koje se rađa između konja i jahača čini jahanje ne samo sportom, nego i stvara neraskidive spone ljubavi između čovjeka i njegova vjerna prijatelja.

Nikolina Miholić 1.a

Prijateljstvo čovjeka i životinje
Fotografirala: Iva Ribić

Vjerni prijatelji
Fotografirala: Iva Ribić

Početnički galop
Fotografirala: Iva Ribić

Film 2012.

samo dobra zabava ili povod za razmišljanje?

Kao i prethodne dvije godine, tako i ove krenuli smo na Interliber. Nakon višesatnog pregledavanja i kupovanja knjiga imali smo nešto slobodnog vremena pa smo se, umjesto trošenja novca u trgovačkim centrima, odlučili za odlazak u kino. Na rasporedu su bili mnogi dobro ocijenjeni filmovi, od kojih je nama najviše zapeo za oko apokaliptični znanstvenofantastični triler 2012. Ušavši u samu kinodvoranu, ni slutili nismo da ćemo iz nje izići puni novih spoznaja i utisaka. Kad smo se udobno smjestili, film je počeo. Već u prvim minutama razabiremo oko čega se radnja vrti. Vrlo sofisticirana civilizacija Maja ostavila nam je svoj kalendar koji završava točno određenim datumom, 21. 12. 2012. kada bi se trebao dogoditi smak svijeta. Upoznajemo književnika Jacksona Curtisa zaslužnog za razor svoje obitelji.

Kako je slabo provodio vrijeme sa svojom djecom, odlučio ih je povesti u obilazak mjesta na kojem su njihova majka i on provodili mladenačke dane. Tamo se dogodila katastrofa, zapravo, tek početak katastrofe. Sve im postaje jasno kada se Zemljine ploče počnu pomicati dajući znakove ljudima neka bježe i spase svoj život ako je to uopće moguće. Ne mareći za svu imovinu stečenu u Los Angelesu, Jackson i njegova obitelj kreću na putovanje pokušavajući preživjeti ovu kataklizmu. Potresi razaraju svijet, sve biva uništeno i jedini način za preživljavanje je bijeg od dima i požara na mjesto gdje proces uništenja tek treba započeti. U trenucima borbe za život isprepliću se različite ljudske mane i poroci. Sve negativnosti padaju u zaborav. Ljudi spoznaju svoje greške, pokušavaju ih ispraviti. Jackson, kao glavni uzrok uništenja obiteljske sloge, tek sad razaznaje

što je učinio. Uviđa da nije bilo vrijedno zapostaviti svoju obitelj, jedino blago koje svaki čovjek može posjedovati. Samim shvaćanjem da ljudima prijeti opasnost gube se sve razlike. Više nije bitna vjera, etničko podrijetlo, rasa. Bitno je samo opstati, preživjeti. Riskirajući svoj život, Jackson je uspio osloboditi glavna vrata nove arke, spasivši time tisuće života, čime je dokazao da mali čovjek može imati veliko srce.

Nakon završetka filma, međusobno smo izmijenili mišljenja. Zapravo, postavili smo si pitanje: „Što je poanta filma?“ Zaključili smo da se jedino molitvom, vjerom i nadom čovjek može lakše nositi s problemima u teškim situacijama i da bi se trebao češće zapitati u čemu je pogriješio i tražiti način kako to ispraviti.

Lea Bakić

G	M	U	Č	E	N	I	C	I
R	I	B	O	S	O	M	I	A
A	T	M	R	A	V	I	M	U
M	I	Š	N	NJ	S	T	B	S
A	N	I	R	A	E	A	A	U
T	K	B	N	T	Z	C	L	K
I	E	A	R	I	A	I	E	A
K	N	I	N	A	T	J	J	B
A	T	O	M	I	T	A	A	A

U osmosmjerci pronađi 17 riječi vezanih uz školu, prekriži ih i redom pročitaj preostala slova kako bi dobio/la konačno rješenje.

Rješenje:

Osmislila: Karolina Hudi

Riječi:
GIMNAZIJA,
RIBOSOMI,
UČENICI,
GRAMATIKA,
IMITACIJA,
SANJATI,
CIMBAL,
ANANAS,
MIŠ,
JELA,
ŠIBA,
ABAKUS,
INKE,
SEZATI,
BRAT,
MIT.

Iz školskih klupa

Biseri o biserima

Jeste li znali da se preporučuje barem 30 minuta smijanja od srca dnevno? Zdrav smijeh uključen je u ono što zovemo zdrav način života. Što nas to može nasmijati od srca? Kada smo dobre volje, dobro raspoloženi, ne treba nam puno kako bismo se smijali od srca. To su sve šale, situacije koje nastaju spontano kad smo u dobrom društvu. Ako prošetate hodnicima naše škole za vrijeme velikog odmora, moći ćete čuti neke od takozvanih bisera, a to doista i jesu... Neki su nastali za vrijeme nastave i to nenamjerno, ovo su neki od njih, a možda vas nasmiju od srca!

● Mi pripadamo indoeuropskoj porodici naroda. ●

● Tko te šta išta pit'o? ●

● Što je karta? ●

Pa... karta je...ona se sastoji od meridijana i ekvatora! ●

● Sonet je...u stihu... ●

● Elegijski distih je dio elegije. ●

● Tine, Tine, majčin sine, što ću ja s tobom? ●

● Sekice, teško ćeš ti do petice... ●

● Što ti je u srcu to ti je u ustima. ●

● Bosanac u visini. ●

● prof. „To nisam ja.“ ●

Učenik pjeva: „Vi ste samo loša kopija.“ ●

● Ja ću se poludit. ●

● Na testu iz hrvatskog jezika: Što je gazela (oblik pjesme)?
Gazela je životinja... ●

● Stanovnici grada Požege: Požeškani ●

● Iz tvojih usta u moja usta. ●

● Od treninga me uopće nisu boljele noge, a od Timea.... ●

● Učenik izlaže javni govor i počinje ovako:
Trudit ću se svim snagama da pridobijem Vas i Vašu pažnju.“
prof. „Pogledaj prsten, ja sam udana.“ ●

● Edinburgh „Škotska antena“(„Škotska Atena“) ●

● Dobro trčim, al' sam spora... ●

● prof.: „Matea , ne pričaj!“
Matea: „pa ne pričam“
prof. „znam ...zato i kažem“. ●

Odlučili smo snimiti AUDIO CD za slijepe i slabovidne osobe budući da u našoj školi predaje profesor kojemu je oštećen vid. Profesor Perica Mihaljević predaje glazbenu kulturu, izvrstan je u svom poslu, doista uživa u glazbi, a učenici ga veoma cijene i vole. Unatoč sljepoći prof. sudjeluje u mnogim školskim i izvanškolskim događanjima. Uvježbavao nas je za projekt Božić s gimnazijalcima (zbornu pjevanje) te mu ovom malom gestom želimo zahvaliti za svu ljubav i trud. Odabrali smo, po našem mišljenju, najzanimljivije tekstove te se nadamo da će naš profesor, ali i druge osobe koje imaju oštećen vid uživati slušajući naše tekstove.

Dizajn AUDIO CD-a osmislio je profesor vjeronauka Gimnazije Petra Preradovića Mario Voronjecki.

Sadržaj CD-a:

1. Uvod
2. Riječ ravnatelja
3. Viđeni očima naših vršnjaka
4. Prvi razred
5. Drugi razred
6. Treći razred
7. Tema broja
8. Intervju s požeškim biskupom msgr. dr. Antunom Škvorčevićem
9. Zbor mladih
10. Glazba je mudrost
11. Mali princ
12. Petrarkin dnevnik
13. Božić s gimnazijalcima
14. Humanost na djelu
15. i 16. Put oko svijeta kroz molitvu
17. Radionica iz latinskog

